Sagan af Hrómundi Greipssyni.

I Kap.

Sva hefr Sogoþa, á þm tímū s mrgr Stólkgr vo i Nor-
vegi, Danmco o Svíþjóþ, go þost mrgr Höfþingir o sto-
mektugr Herrr, Greifr oc Jrlr, s brudo s dr ria o landa,
hrjuþo sva vt á vetrm s sumrm, o ôbluþo sér sva fjár o fræ-
gþa. A mal þara o slíkra vr ein nuils vþr Kgr, s Ol-
afr ht, h vr óladasti dr br daga, ôr af fé v vini sína, en
str gr o hefni gjrn v Ovini; h rc af rim mrga Kga o höfþ-
ingja, o hafþi vetr sedo i Norvegi, sérdeilis á Háloga
lndi, þr sat Kgr opdast. K. átti ij systr, s fram do öllm
ôþrm meym, á kostm o quenþriþi, hyggindm s hn dvirþm
á millum Vicr o Hálogalnds, ht ônr Dagný e ônr Svan-
hvít; Svanh. br af systr sini of flesta ludi, þó vo báþr
hinr tignartgosto Jómfrúr. Tveir btr vo m K. er h
hi mestr mætr á, o ht ein Bildr, e anr Vole, þr vo full-
fiölcingis, galdra o gninga, illsko o undr fsulhta; þm
qmo fár ludr óvom, o illt lögþo þr dr fleyrsbra mála.
Maþr nr bjó i nálægþ Kgi, er Greipr ht, h vr auþugr
á fé, o hin göfgasti af bændm þr of pláts; h vr quæntr
m o átti d. Hróks hins Svarta, er Vallaug ht, hún
vr quenkostr e bedsti, o vt á sér of mrga ludi. Greipr
uni kono sini mik, o ól v heni IX suno; ht ein Heþin,
anr Haci, þriþji Gautr, fjórþi Högni, fimdi Þrôstr,
siötti Angantýr, sjöundi Logi, áttundi Helgi, níundi
Hrómundr, h vr eldstr þra btra o hin frægasti m ad
hreysti,

hreysti oc öllum fræcleica, sva at hann bar langt af mönnum þeim byg-
gþum, þeir bar allir voro af alþýþo kallaþir Hrócr, þeir
voro af Hrócs ætt qvomnir. Hrómundr var bjartr á hár,
hýr i áliti, en snarr i augum, breiþr á herþar oc stórmenni á vexti,
tigafs alldrei fyrir undeþr ákomo, oc vann enga æþru vertu
kendr; þeir bar hans voro oc allir minni menn at allra manna burþa.

II Kap.

Þat var einu sinni sem optar, at Ólafr Kongr lætr bláса til
útferþar, heimtir saman liþ sitt, oc segist vilja halda liþinu úti,
eptir vana sinum, at á vinna sér oc köppum sinum kostr oc upp-
heldi, sva frægþ af fara megi, en óhróþr niþr legg-
jast, dreif nú til Kongs fjöldi af fólki or ýmsum áttum
heldr þá K. þegar á haf meþ mörgum til faungum. Maþr var
sá meþ Ol. K. sem Kári hét, hann var ágjætis maþr at öllum dreng-
scap, hann var fóstbróþir Hrómundar oc ástfólginn vinr; bróþir hans
hét Ørnólfr, oc var maþr fræcinn. Kári var ramr at abli, hann
stóþ jafnan i Kóngsins eyrindum, oc var stafnbúi hans.
Nú sem K. var á haf siglдr, gjörþo þeir óhagstæþir vindar,
sva K. hlaut at halda austr til Svíþjóþar, oc at eino qve-
ldi sigldo þeir undir Eyar þær er Ulfasker heita, þar létto
þeir akkerum, oc tóco náþir. Þá m. K. viþ Kára: nú skul-
ot þit bræþr ganga á land oc þviert yfirfara eyo sem vér erum komn-
ir, oc vita hvort þeir verþi eigi varir viþ, at vicingar neinir séo hino
meginn Eyarinnar. Kári m: sva skulum vér gjöra sem þér til mæl-
it Herra! tóca þeir bræþr vapn sin oc ganga á land upp oc yfir
eyona, oc sem þeir qvomo á hamarinn norþan, sjá þeir viþ herscip ligga
undir Eyunni, mikit stórt oc skrautligt, þó bar þat eitt af öllum, þat
var dreci sva vegtigr, at Kári þóktist ei annan slican sjeþ hafa,

tvr scygþr o scorinn stafna á millm. Kári settist
niþr o qvt mr gr visr af ágæti scipa; siþn kallaþi til
þra er láo f., o spyr hvi vo? þá nemndi s en f. þm
vr o sagþist Hraungviþr hta; Kári þóktist ei siep
ha sva gildn þussa o illúþtgri s Hraungviþ, þt vr
bæþi blár o svtr; Kári m: ertu Vicingr eþr Kaupm.
Hraungv. m: ei er þt at flico spyrja, fyrr en þú sæ at rey-
na, o mundo ei minni vþa, eþa hvt hefr þú til nafns?
Kári nemdi s o Ornólf. Hraungv. m: hefr þú nocc.
kallmr tgt adhafst? Kári qvst ei kunna þat hrósa, en
í xxxiij vtr hef ec i vicingo vrit, o mgt siep o heynt,
eþa villto leggja til atlögo vm? Hr.v. m: á mgun
skalto sanna þt, at ec ek ei undan teljast. Kári m: þat
þykist ec sjá, at fáa muni á þinn fund fýsa, þt ec hefi
LX sinnm einvighald, o af bit þm er móti vógo o eng-
inn þra leitst mér sva þufstgr s þú ert, þt mundo va hit
mesta fól, o villda ec at þú þryfist alldrei. Hr.v. mæ:
þt heldr s þér rís hugr vm mér framr o þrm, s þú segist
vtr ha brist, skalto fá at vita, at þó mér blæþi or hvio sári,
þá man ec ei renna undan þér, o hafi þú hug s dugndi
drengr, þá mundo á mgun til reyna. Kári qvst vilja
á hætta, o köstoþost þr lengi á orþm. Siþn ggr Kári
heim aþtr yfir Eyuna þngt s K. lá á scipm sinm. Ol.
K. sat yfir bþm, er þr bar qmo. K. spyr tíþinda; þr
bar s. ht sanna, at Vicingr lægi undir Eyunni, o ásco uþo
til brdaga þá mgnti. Kgr spratt upp o bt m búast til
orrosto o sva gþo þr, at þr sciptast, draga sumr fram
fi eyuna, en aþrir lögþo til scógr o til o sér viþr kylfr, oc
qmo

gmo sva at sína mna er vícingr af visso, hr klæpdast
þr ȯ þrifo vapn sín. ȯ þurfti þrei á höggm á, hr klæpdast
ggo þr hvo utveggjo i líþ anrs. þeir Kári ȯ Ornólfr
grga nú fram ȯ deyþa mngn vícingi, þr Hraungv. ȯ
m hs. sæcja þngat s̄ Kári er, ē er Kári sierþ. þr hn
ssof á vega, sva at h fellr xij i hvorjo höggi; ē s̄ Hraung-
v. sier þetta, kallr h ærit hátt ȯ illitga ȯ biþr m sína
v fram grga, hleypr h nú uppá sceipina, er Ol. K.
vrá, ȯ hjó mngn mn t. bna; Kári kemr á móti, h
h þá hlaupit aptr á Kgs skeiþ. Hraungv. m. til
Kára: nú erdo gmin hingt aflóga hundurin, ȯ
sculm v nú reyna. hvrm betr bíta vapnin. Kári
reiþdist orþm hs, ȯ hjó t. Hraungv. ē h skaud skyldi
f. s, ȯ festist svrþt i, Hraungv. sier þ, ȯ snrar scyldin
om i lopt upp; Kára vrþr laust svrþt óvrom, han
hleypr i lopt eptr þ, ȯ hæfr malkablan ȯ gm sjœri
niþr. Ornólfr hi staþt nœstr Kára br. s. nœ eþ han
hóp eptr svrþino; Hraungv. ætlát á leggja til
Kára, ē misti hs, þ vr sva gott svrþ, át vrla fnst betra
svrþ, þ er Hraungv. átti, þ h kaus jafnr mn f. höggi
er h brá þ. Nú s̄ Kári gm sjœrri niþr leggr Hr. v.
svrþt f. brjóst Ornólfi ȯ i gégnm h, ȯ kastr hm xiv feta
lngt af svrþino, ȯ lá þr bna er f. urþo; Kári sier
þetta ȯ ryþstu fast, þr t. h höggr t. Hraungv. ȯ gm
höggt i hjálmin, ȯ vr þ s i vatnbrygþi, ē er gm á bein-
ino, beit ē i á; Hraungv. brosti ȯ hjó t. Kára; Kári
hóp i lopt upp ȯ fugr aptr á bac yfr þn er nœstr stóþ,
ȯ fékk sá höggt af Hraungv. ȯ þr t. bna. Hraungv. m:

laungm flýr þú Kári, o hefr þú litlinga náttúro
Kári leypr á Hraungv. o höggr á öxlina af mesta
abli, sva svt gé í sundr undr hjöltunum, e Hraungv.
féll á bæþi kné, o spratt upp þegr o m: nú kýs ec
Kára f. ofdi þr, min góþa kessa! o vrdu þr núúti um
rauþn kyrdil, siþn lagþi h. svrþino f. qvid Kára, o í
gegnm h., e Kári stóþ s bundin vai f. lagino, o veik
sér hvrgi, heldr féll m dýrm drengscap, vrþ h. mg
om hrmdauþi, þ h hafþi hin ágætasti m vit m
an lifþi.

iiij Kap.

Í þo bili qmo nú Kgs m af eyuni m sinr viþar-
kylfr s fyrr er frá sagd, laupa þr nú á scip Ol. K.
vr þá Kári fallin o Örnólfr, h hi boit mki Ol. K. Hrv.
bt Ol. K. á uppgéfast m lif o gnga sér d hnda; e K.
vænti lifs o dregþaþi andsvr á géfa. Undr Kóngs
lifi hljóp m heldr vasctgr, hár o hþa breiþr, h hi siþ-
an hatt á höfþi, s slapþi ofr f. augo hs, geitr scegg hi
h hvítgrátt o mit síþt, sva þ tóc á bringo niþr, h hljóp
á Kgs scip, o þr d á Kári vr þr f. fótm hs, þá mæ. h: hvát
ertu fallin fóstbr.? o finast fari þinr licr, o licast d, á
e leiti hs, er þr hefr á þiljo kastat, litast h þá u, sier
Örnólf dauþn liggia, o mr gd an lif, þykist nú þi m
vita á mki Kgs muni niþr fallt, þrýfr d o reisti
upp aptr, o kallr á K. o biþr h vra glaþn o eggia lif-
it d krlmntgrr framgaungo. Ol. K. m: hvo ert þú
hin mli m? h svar: Hrómundr er nafn mitt, o
er Greips s. Arm yþr, o vom v Kári lagsm o fóst-
bræþr

bræþr, þá ō heima vórum. K. m: ólícr sýnist ō þú at vera
fóstbróþr Kára, þr þú orþinn ert gamall ō grár af
hærum, ē ef þú hefr hs lagsm̄ vrit, þá mando hs hefna
á þingdegi. Hróm. m: ēi vr Kári hyrþm̄ minn eþr
stafnbúi, ē þó villda ē at mér fæi ei verr ē þm er eptir
slíca m̄ ega at mæla s̄ þr tóru vo; ljóp þá Hróm. á
drían Hraungviþs, h hi sítª a gaþdakylfo i anri hendi,
ē sóþi anri ō scjöld, ē hjálm engn, nema stálhúfo,
undr hattinum, lemr h nú ō br alld þ f. vþr m kylf:
unni, ē er Hraungv. sír þetta, at liþ hs fellr hrönnum
vþr h á kaftga reiþr, ō spyr: hvo erdo þinn grái scegg:
brúsi, s̄ svag°ir at drepa ō deypa m lurci ō spitum,
þú mant vra þinn ólukko fretkrl, faþr Kára. Hró:
mundr m: hvoki er ē faþr hs, sun eþr frændi, enn þó
scaltofá at frétta, at ē stk hefna þra bræþra, ō rey:
na mando kylfo mína, áþr ē v scilim, ē Hróm.
hti ē, ō vita þykist ē, at þú ert ht vsta tröll, at eng:
inn jrn bíta á þ, ō þr f. hæfr þér böþla refsing.
Hraungv. vr þæfr reiþr ō leypr at Hróm. ō ætlaþi
at kjósa h f. oþdi epdr vna, ē Hróm. vþ fljódri, oc
sló kylfunni utn undr vngn á Hraungv. svo stªt
högg at hausinn brotnaþi i smámola, ē heilinn
vall út, ō lac niþr s̄ vatn, fell þá Hraungv. i svíma,
sva h ranc út af, at mrgr þeinkto h dauþn; nú
sprettr Hraungv. á fætr aptr, ō m. t: Hróm: ē hefi
víþa vrit ō frit, ō mrgn kappa at velli lagt, ō hefi

ē alldrei ſlikt högg fengit á allri miñi æfi, ō alld=
rei hefi ē þiñ jafningja fundit, ō vr þr einoſiñi allt
fyrſt, féll þá niþr keſſin or höndm hs, lamdi Hróm. hn
m̄ kylfuñi t' dauþs, lauc ſva Hraungv. æfi ſiñi. Epdr
þetta vr nú hrópt ſigurs hróp, ō mn griþ géfin; en þ
þyggja villdo, kallaþi Hróm. t' þra er epdr ſtóþo, ō ſpyr
hvt þr vilji heldr kjóſa á gnga á hendr Ol. K. eþr á
brjaſt; villdo allr ō vr fleſtr heldr K. t' hnda ō hlýþnis
gnga, lauc ſva brdagnom, á m̄ ſættoſt.

iv Kap.

Um mögunin epdr fr Hróm. t' m̄ liþi Kgs á kaña
ſcip Hraungv. ō binda of ſár þra er fallt höfþo, ē
þó lifs vo, lidaſt h nú ū, ō of ſiþr finnr h eiñ mn f. ſérá
drecanm, h ſá á ango hs lifþo, ē limr hro poſt valla; þi
m̄ lá í lyptingo. Hróm. ſpyr: hvt þi megi mæla? hiñ
anſaþi: linr þ ſva á ſegja. Hróm. m: hvt er nafn
þitt? h ſ: Helgi hti ē, ō vr ē kallaþr Helgi hiñ Fræc=
ni, ō vr Hraungv. br. m. ſva br t', á v boþomſt v Scotta
f. fullm xiv dögm, á ē ſæþiſt ſva ē vr þóvigr, ō hefi ec
legt í rejo ſiþn, ē br. m. br af fleſtm, ō héldt hingat,
hefi ē látt m̄ or rejo fæa mr t' gamns á ſjá á röſcva
m̄ ō kempr, jafnv þótt ē eckért ſjálfr gæti, hefr þú
unt ht vrſta ō óþr faſta vc æfi þiñr, á drepa Hraung=
viþ br. m. ē vr hiñ vaſcaſti m̄. Hróm. m: villdo
þyggja griþ af ō eþr ekki? Helgi m: þer nú í þiñi
hendi, ē heldr er ē næ á deya, ē þ ē géti aldrei
hefnt Hraungv. þ á v höfþm ht þ hvo óþrm, á ſá

ſkyldi

skyldi ærulaus mna á mal s ei hefndi, o féll mn nú illa þ s eg get ei af hönd m leyst nema e græfsto lái, e þla e þ ódult, á ef e næ lifi á halda, þa sk ei láta bbr þína vþa elli dauþa. Hróm. kc á und-raðt orþ Helga, ē h flakti allr af sárm í sundr þám. Hróm: þinr hreysti scaltu njóta, en ei heit-strenging, o ávinst þ s auþn leyst; v Helgi t in ólæknaþr, o lét Hróm. h bezta viþru ei fá þr t á hvr fullgróin, lícr hér nú af hm á segia fyrst á sini. Eptr allt þetta lætr Ol. K. leysa upp scip sín, o halda austr í haf, o sva þan fi Svíþjóþ, ta þr sér viþa strandhögg, ræna fé, ē hja á m oc brena bæi, eptr vicinga venjo, svá viþa spurþist til þra stoovrca.

V. Kap.

Í þenn tíma réþ fi Svíaveldi ij Kóngr sem Hálfdánr héto, er þetta gjörþist, sigldi þá Ol. K. t Ey-ar þrr s Mána Ey er kölluþ, hún liggr í suþr-eyahafi, þr gt lét K. halda scipm sínm á eino qvöldi, þr ggo þrá lnd, uppá eina fagra eyri, o litaþst m, o sjá e end þ mr cvþugt kalla má, gnga þá Kgs m lengra á Eyuna, o í þo sjá þr ein gam-lan mn qma á veg fi þá, heylsa þrá h, o spyria á nafni, ē h sagþist Máni héta, e hvi ir erot þér? þr qvt ost v a m Ol. K. Krlm: hvr er Ol. K. hingt qmin? þr s. h er hin ágætasti K. af Sæ-kóngm, o lætr abla sér o mm sínm fjár o frægþ-ar. Krlm: litil frægþ er þ slícm mni s Ol. K. er sagþr, á h sculi láta féfletta vesælinga o fátæca

oc

o hitt erlngdm na likindm at fra á móð Vicingm
s hér liggja hinomegin eyrinr, o reyna þ þá, held-
o ha i ráþi, at da af yþr scipin o allr farr beina, þ
lndi, d hvs e kyni at segia, ef vinr minr vaeod Hróm.
stendr nú upp þ scipin, þ h h ei á lnd gg; þykist
h heyra mna mál, o hinomegin Eyrinr vaeo Vic-
ingr, ggr h á lnd d Kgs mna, o spyr at: hvr er sá
krattrs krl, s at lýgr ór nrr rr o? þr s. hm slict er
visso. Hróm. s: hvaþa scôm er þetta, þér látið þenn-
ann ganda yþr. Máni sv: þer lngdm betra s góþa m
at hjálpa vesælm mm, e at hrakyrþa þá, o níþa niþr i
orþm, o betra þyc pm sum hvo m at ræna m; sjá þei
at þr fra þr m kyr minr, sva e má bi gr laus eptr vra,
i þm kotbæ, er e uppbyggt hefi á eyo þari; þykist ec
nú vita, at þér mundoþ vilia slict eyrindi ega, at
ræna m gripm o gagnsemdm, e e hygg þ sæmitgra sþ
Hróm. o þina lica, at fást þ nokkr sto vyrci, sva frægþ
so pris megi afgrga. Hróm. m: d hvra sto ræþa
visr þú o? Máni sv: þráinn ht m, hvr h allra vsta
galdra tröll, fullr sjölcingis o sjndscapr, h h jaþi á
Saxlnd o vn þ m göldrm, o vrþ þr sjþn Kgr; hátti ofr
nægþ af gulli o sylfri o öþrm dýrgripm; h heldt
mrga brsci o blám, s þ hösþo d scémdunr sér, at
glíma þ scógr eykr o Fíla, o jamnr vo þr m Kgi, þr
d h dauþi, drógo þr h þá á scóg, o urþo haug yfir.
o léto h i haugin, o gull þ er h átti; þr þökto h gull-
hringum, sendo fagorda mørg at hálsi hs, e sviþ lögþo þrít's kné

knè; mrg m̄ o kempr ha reynd sc v ȧ gnga i haug-
in, ē þráiñ er ramm draugr, ȧ h rifr af mönm hold
o klæþi, o engur q̄mosst þaþn lifs er þngad so. Hróm.
sp: hvo ti ätt vilhr þú o d þa haugs? krl s: þér sculot
sigla hêþn í suþr í vij dægr, o þá manod þt sina sycc-
vn scóg o dymn; v þn scóg er vnd ȧ vra kyrd o brim-
leysa, þr stendr haugr þráins. Nú t þ s ē hefi
sagd þér, þá legg d min góþ orþ, ȧ ē nái apdr kýn
dedrm minm. Hróm. goir sva, ȧ h kallr d þra er
kýrnr deymdo, o segi þm ȧ láta þæ af hendi þm er
ætti, ē vina anad mr dóms stticci mr citgra. þr goþo
sva s Hróm. villdi vra láta, g̃gu nú hvo i leiþr sinar.
Máni krl q̄m heim, o þócti vænd om, ȧ friþr vr feng-
iñ, ē Hróm. o Kgs m̄ g̃go d scipa sina, o sögþo frá
Mána krli.

VIJ Kap.

Nú undo m̄ á segl, oc heldo d suþors fulla 6 daga
epdr þ s Máni krl h s. þm, ȧ þr sáo mog ānes, o þar
epdr slettn scóg, dymn o þyccvn, þr sjá þr mit rjóþr, o
noþn undr þ min o ramgoþn hól epr haug, s vr bæþi
hár o fagr. Hróm. m. d Kgs mna: hér sculm vèr
ubúast o sjá om, o leggja scip vo d lægis, ē gaung-
um á lnd, o leidm ȧ þráiñ, þr h hefr nro ȧ miþla;
þr quáþo já v, o s. Hróm. ráþa scyldi. þr queþja
K. leysis o gnga á lnd, þr d hauguriñ nálgast þm,
lysd þá á móti þm sva milli ólyct, ȧ þm reþi apdr
á snúa; lét þá Hróm. fólc sitt draga grimr á sic,
o m̃ svoddn hætti q̄mosst þr d haugsins, sýndist
þm h þá allri einm loga. Hróm. bt þá ei i gèfa
sc ȧ glæ ingm þm; tóco þá m̄ ȧ róta ū hauginn, oc

fengo ei áleifis qmt. fyrre á hinm 10 degi, þá
qmo þr einm glugga á h, sáo þr þá ein ókunnar
stórn Bsc. h vr bæþi blár o svrdr, digr o dramb-
lætisfullr, h sat á stóli af rauþa gulli, o vr klæþd-
ongylltm búnaþi; f. nöþm hs stóþ eitt sto d glóþr ker
af logndi eldi, i þr eld blés Þráinn af megni, sva at
logann lagþi d ræfors óm hauginn, svsþ hékk samt
frá hm, þ líkd höfþo þr alldrei sjeþ, þ vr bæþi breiþt
o lngt, o allt gullin scépt, skálþr þ vr af sylfri, blaþ-
it vr af gresjrni, o mrga góþa gimsteinn i smeldin,
þr hrpasta fengist höfþo, sva s demnt o mr mri, á-
samt fleyri, þó hér séo eci nefnda. Þráinn h fá-
sjeþ gullmen á hálsi sér o boþ mt öllm búnaþi stóþ
f. knjám hönm mt kræstom réttm; h rc up stóþ hljóþ
sva mit o digurt, á Hróm. o mm hs blóþskraþi, þegr
þr brudo gatit á hauginn, o byrtuna af deginm
lagþi i hauginn; h kallr út d Kgs manna o spyr:
hvojr eo þr sulofndr s gnga á hús mitt, o sæma
þ f. mér saclausm, gömlm o gráheþm, o litit haf-
it þt d skemtunr veslingr á sæcja á minn fund,
eþa hvo er sá þr úti stendr, s vill d vinna, á qma
inn d min, o njóta þra þriggja dýrgripa er dil
hefi bedsta á bjóþa, s á eo: svsþt Mistilteinn o Men-
it á hálsi minm, ásamt hinn góþi Gullhringr, er
e lengst æfi minnr átt hefi, þyci mér líctgast, at
Olafr K. egi sva á mm völ, á einhvo d reyni. Hróm.
m: þ máttu f. satt halda, á ef Kári hefþi lifat,
mundi e d vogad ha, á finna þc, þr s þú hefr góþ-
ugr höfþingi haldinn vrit, o sýna fáir svoþdan hýbýla
rausn

raufn o þrifiheit, sva s̄ hér er á scopa, o sac dign=
ar þin̄r, mando leyfa mér á g̅ma f. kné ypr sva
ē megi ei ofsög̅m af segia þini gestrisni. þráin̄
m: fleyri sóctu m̄ heim f̊þr, þegr Lxij m̄ veitto
mér áfteyding m̄ ráni o róti á húskofa min̄,
o fengo þr litt t áb̄ada. Vra má, s. Hróm. á nú
lítt betr t., o vyrþist riftgra á g̊a vt v ein̄ gest,
heldr ē greipa kostnaþ sva m̊g̅m, o skal ē nú
fyrstr t. vrþa; lét þá Hróm. binda sc i festi, o sie
sva niþr i haugin̄, o bt áþr m̄ sina á giæta vt festr=
in̄r, o ei frá ren̄a, þó þr kyn̄o á heyra noccod vof=
ciftgt, á þr léto sér þ ei blöskra. En̄ s̄ Hróm.
kemr i haugin̄, vr þr þá sva dymr af ógerþr fyllo
o reyc, á Hróm. vrþr á þreifa f. sér, fin̄r þá m̊ga
góþa dýrgripi og gullhringa. Hróm. batt þ i fest=
ina, o lét uppdraga, fn þ ofr gnægþ m̊gra fá=
sieþra hluta.

vij Kap.

Nú s̄ Hróm. vr á láta gripina i festina, tóc
þráin̄ t á mæla o s: stoh hugaþr erto Hróm. at
gripa f. mér þ ē á, vrþ ē nú á gjalda elli min̄r,
ē þegr ē vr úngr, hefþi þú ei rænt m̄ sva stór̅m þeg=
ar ē van̄ allt Vallnd m̄ fjölcingi o gøldr̅m, o m̄ga
Kga o K. syni lagþi ē á velli, ē þegr á m̄ fæþist alld=
urin̄ létst ē deya, vr ē lifandi i þen̄n haug látin̄,
o sibn hef ē hér lifat vt sjón á grip̅m þ̅m s̄ þú hrifsar
frá mér, s̄ an̄r þjófr. Hróm. m: fleyr, vrþr á vin̄a
ē gott þyc, o sva f. mér, þyc sá laung̅m norro nýdon

er vinr þinn fæpis. Þá m. Þráinn: haf þú ecki spott i frammi við mig gamlan, þo at þu sért úngr á beinum, þa þicki eckert samt at kallast þiófr at gördi mino. Þesso reiddist Hróm. oc hljóp at Þráinn, enn hann tok á móti af megni. Þá m. Hróm. nú þarf ecki at þreifast, oc má sjá enn hvat nockut húsbóndi ecki, búohundurinn þinn! hvorja fé frá mér oc rænum at gamni þino, oc vita skal þu kaupir fullo, at þu hefr mic heimsótt, oc ómacat mig orsæti mino, oc vist skaltu mega sjá við mér daupum, þo at þu sért lifandi, oc til nockurs vi- lda ecki sér kjæmi fjöldi gullhringa mina, sem mer mep fangbrögþ leica fyrir undir sverþo scjöldo. Ec ædli sva mani betst fara s. Þráinn, at þér mani lidil fremd i at vega at mér; toc þá Þráinn at blása eldi or kétil kérino sem stóþ fyrir honum, tindrapist þá loginn á millum þra oc om hauginn, sva byrti, þá sá Hróm. hvar stóð kétill stóþ fyrir fótum sér, oc var fullr af búkum manna; þat þóctist hann vita at Þráinn mundi vilja kippa sér i þenann kétil, kéldost þeir i hennar, oc toguþost yfir om kétilinn, þá fann Hróm. at Þráinn hafdi ecki nýtga scorit af sér nöglurnar, þar krepptost ofan fyrir gómana. Þá m. Þráinn: lofa mantu mér at taca mér mumbita áþr við glímom. Vera má þat s. Hróm. Í því greip Þráinn kétilinn oc fleygþi at Hróm. enn hann brá við oc undan; í því ljóp Þráinn at Hróm. oc m: nú man mál at gefa uppa vopna, oc gjalda til vinno, þá dymdi sva koldockt yfir i hauginum, þá fleygþi Hróm. sverþino, oc vildi lisugr vera. Þetta sá Þráinn

Þráin og kippti kömpum og ljón á Hróm. og hafði hann
lopt upp, en hann gat fótum kjantga undir sig, svo hann féll
eigi, en stóð þó allstirðlega á móti. Þá m. Þráinn: ertu
ertu meiri en á þú stendr. Þúsund manni ertu
s. Hróm. og hefr þú frægan mann vitað ungum alldri.
Litlir sjást þér menn, s. Þráinn; tók þá Þráinn að
fá sér auka aflsins, svo Hróm. þóktist þurfa
að neyta orku sinnar, gékk þá upp allt hvað fyrir varð bæði
tré og grjót, ásamt öðrum lutum, hverjo nafni sem hétu, voru
þá hvorir sveiflr, en stundum hriggspennr, ýmist
blés Þráinn eldi eptir eitrapri spýju úr kjapti
sér, og stundum hélldt hann tönnum í axlir Hróm. en
stundum reif hann með nöglum sem köttr; við þetta herðti
Hróm. svo hann tóc lítt að sinnast til á tekta Þráins,
lét hann þá draunginn sæcja, en varð sjálfr föllum. Það
sann Þráinn, og m: betr máttu aðhafast, ef þú skalt
fá gull mitt. Já, s. Hróm. og brá við harðt, svo Þrá-
inn féll á annað knéð. Stór er maðr ertu s. Þráinn, að
fella mig á öðrum fæti, gamlan og styrþrotinn frá eldinum, og
man láta að líkum að qvöldataci. Stattu upp aptr
s. Hróm. og tvisvar verðr þó gamall maðr barn, og svo fer
þér nú, og aldrei hefði ek mig hingat ómacad við barn
að glíma, hefði ek þetta vitað, og hefr Máni karl illa
á mér logit, að þú værir hið versta galdra tröll. Vera
má að ei sé allt logit, s. Þráinn, en heyri ek að fryr þú
mér, og skal nú uppstanda, með því að daginn er liðit,
og dymmat er í haugi mínum. Af því kóttist Hróm.

rápa, á þráin̄ mæli vri vau n̄ nætr ē n̄ daga, ō d.
þ mæli ti tímn dreg h, dast þr nú dapdr engo
siþr ē fyrri, sva allt hlaut uppá gnga þ f. vþ, gnísti
þá þráin̄ tönn, beit ō reif og belljaþi s graþúngor,
sva ōskr hs heyrþo þr s úti hjá staþdi vo, skálf þá
allr haugorin̄, s á h hræþi léci, yf gáfo þr þá festina
af ótta, ō villdo f ha sjálfm sér, d á gma á þ á eþdir
vr noct hjá þráin̄, d h þá á gefa Hróm. sto högg oc
pústra, setti h þá nöglrsinr á kaf v háls hs ō reif hold
frá beinm allt á lendr niþr. Þá m. Hróm: þ finnē
á klóra kan̄ pilt kindin mn á bino ō ēi sljófgast hönn=
am fingurnr. Segþo d f. þráin̄, ef ē skal betr ga, þ ei
man bláma né blæþa, ō ófóþaþr ē þinr siþr báþar,
ellegr kinokr þú þér, á þú fæist undr, oc hnickist or
fngi mér, ō þ segi ē þér, á ēi máttu krimpast v þ, þó
ē kun̄i á hafa einstöko nögl á fingrom minn; en̄ ei
á siþr skaltu nú ēi hépr laus vra, þ nú skal ē þ quic=
an̄ í sundr rifa taug frá taug. Hróm. þeinkti
m sér, á þetta eina mæli þráin̄ satt f. hptist h af
stórri bræþi, ō m. d þráins: vrla bē ē vit d ōskynsemd,
á þú, s K. hefr heit, skul orþin̄ va á vsta ketti, oc
er skömm á þér grá hæþm krli, á gast slíc fndrs for=
dæþa, ō mandu sonr tröllkono s Gun̄löþ ht. hún átti
bon mg. ō vo þau öll blauþr kett, ō fin̄ ē á þú ert
ein ketta, þ þ sá ē áþn, á þú vmdt þ á milli fótna,
þ þú satst m ketilin̄ í klofino, ē ert orþin hund göm=
ul. Vt orþ þessi reiþdist þráin̄, ō t á seilast m kröc=
ana útá siþurnr; í þ brá Hróm. hönm hælkröc, sva
h datt aþtr á bac, þá blés þráin̄ mæþilega, ē haugin̄
fylti

fyllti af ódaun ô reyc. Fellr hv° þó fræcin̄ se. s. þrá-
in̄. Skjaldr heyrist þ. s. Hróm. ȧ köttm vþi hálkn ȧ
bilto meini, ô vþr einosin̄i allt synst; t° þá þráinn
ȧ brjótast om ô blása eldi or gini ser, sva no° ot gla-
ngaþi om haugin̄; misþi i þo sá Hróm. ȧ þr s̄ þrá-
in̄ lá, ȧ súlostopin vr hjá s̄ Mistiltein̄ á he. ti breg-
ðst skjótt v., ô þrifr svþt á lopt af mesta fimleika; ô
hendti á lopti, e þráin̄ vr sein̄ ȧ stnda á fætr, en̄
hafþi þó læstr hendr i klæþa slitri og sipm Hróm.
Hróm. hjó þá af þráin̄ báþr hendurnr, ô hengo
sé báþr i sipm Hróm. þá m. þráin̄: gjæfo munr
vþ nú m̄ o°or, ȧ þú náþt svþi míno, ô ætlaþi eþ
aldrei, ȧ þú, min̄ góþi Mistiltein̄! mundt mér ȧ
meini vþa, ô erþ aldrei gott ȧ treysta á gripi
ô gt semr sínr, ô sañast þ nú á mér. þá sp. Hróm:
hom̄ga hefr þú i einvigi sigraþ m̄ þo svþi? þr. m: 7
hólmgaungr hefi e° þ bort, ô fe° aldrei eitt sar á
líkama min̄; XXIV Kga hjó e° t bna m̄ þ, ô þ sagþi
Semingr K. mér v Svíþjóþ, þá e° vn af hönm þetta
svþ, ȧ e° mdi jafnn sigr fá, man e° á þ héldi. Hr.
m: e° held þ bezta lukko vc ȧ drepa þ, m̄ þo svþi
ô eptt þetta hjó Hróm. höfuþ af þráin̄ ô brendi h
sipn á báli upp t° ösko, vr þ birt i haugnm, þr t° Hr.
svþt Mistiltein, Men ô Aringin̄, ô mga aþra góþ-
a gripi, ge° sipn t° festr inr ô las sc upp, vo þá all-
ir Kgs m̄ frá hofn; ge° Hróm. þr t° ȧ h hitti
Olaf K. ô m̄ hs. K. fagnaþi Hróm. v, ô m: hom
ig skildot þiþ þráin̄? Hróm. m: allt ge° ad
ösk, m̄ hs egin svþi hjó e° af hönm höfuþ, ô bre-
ndi sipn upp t° ösko. Slíkt vr mesta happa vk, s.

K. o ento fraegr m. Toko pá Kgs m afr gnaegþ af gulli o sylfri, o héldo brott frá Svíþjóþ o t Norvegs þr s i Björgvin td, þr h K. vetrseto m hyrþ sína þn vetr, hjá Burgeis no rom, h vr Gnúdi kallaþr, h gaf K. mga góþa gripi o sva mnhs; h gaf Hróm einn raa, s vr sva v viti bo in, s m, o skjótr s ön, o hid mesta grsemi vr h, sá vr Hrókr kallaþr. Hróm. gaf Gnúþa aptr ágætn hring af beztda gulli, oc vr talat á h vaioc haugi þráins, o vóg v ij mcr sylfors; þa gjöf ofundaþi Vole hyrþm Kgs, h kém or á máli v Bild félaga sin, o segist vilja drepa hund þn er Hróm. h eignast, o s. á K. vyrþi han lngt yfr aþra m, sókm þát h hafi í hanginn gg, oc ablt góþra gripa. Bildr m: þetta er dagsaña, o ht beztta ráþ s þú s. o skulm vit í nótt t reyna.

viij Kap.

Einn dag vr þ u vtorinn, á K. befalaþi mm sinm, á fra m fér á jagt, á frga veiþr fugla o dýra; þrgå s K. vildi, ríþa mkr, o skjóta fugla, e jaga dýr; þm sóktist illa dýra jagtin, þ dýrin voo all stygg. Hróm. sigaþi raa sinm eptr dýrunm, e h dró upp hvt eitt, o u síþr fengo m sva mog t bráþs s þá gyrndi, o héldo nú hm m stori skémdun o fögnuþi, o sögþo frá þ, á Hrókr hefþi bezt dregit upp dýrin, o eins hefþi h fuglna sigraþ, lét þá Kgr undr boþ setjast t matvrþa o dryccio, o voo allkátr, e þegr hætt vr dryccio, ggjo m t hvílo, o toco náþr. þr Vole o Bildr, höfþo gát á hundinm Hrók, o þá m

mvo sof erdi, ggo þr á hönm ó stüngo ꝉ bra, þ ti lá
sofndi ó vr þreyttr; ti spratt upp o lagt ó náþi ti lá
Bilds, ó beit i gegnm tinlegg tis, e Vole hjó af Hróci
frint. Vt þetta vaknaþi Hróm. ó sþ. hvt u vai tin
sefst upp ó sér hundin dauþn, e þr Vole ó Bildr
lupo á gátt, ó misti ti þra iþ sin. Hróm. likaþi illa
at ti misti ra an, e lét þó eigi á sér heyra. Ann
dag epdr héldt Ol. K. á skóg at veiþa, hönm tócst
illa at veiþa; þn dag vr Hróm. heima ó svo hvgi
K. sþ. hvr Hróm. vai? m qváþo ti sjúkr epdr hei=
mai mogun. þetta heyrdi Vole, ó brosti. Ekki dþ=
sjúkr s. ti, ti man epdr venjo vra á tali hjá Svan=
hvit systr Kgs, þ hún elskr ti meirst allra ma. þ
hefi e hugsat s. K. at tignr m skyldo Svanhv. oc
Dagnýo eignast, e ei kotkrla synr. Allt sannast
sipr u þta s. V. ó lauk sva tali; at K. héldt heim
u qvöldt, ó ggo þá allr ꝉ drykkjo. K. sþ. er Hróm.
sjúkr e nú? Ei er þ s. Hróm. heldr býr e at kuml=
u þráins. Illa tókst ó veiþi i dag s. K. þ bæþi
vr taþi þc ó seppa þin. Vra má sva sé at ti hafi vrt=
aþ s. Hróm. ó þa ir m ꝉ hlýþitgm launm, vildi ec
þm kuna s ti dráþo i fyrri nótt, ó létoti saclaus=
an gjalda min. Öll von er þ s. K. at slikt vilir þú,
þ ti vr afbragþ ann ara; liþo sva timr, at ekkrt br
ꝉ tiþinda. Nú víkr sögunni ꝉ Greips s. þrra
bræþra ó Hróm. at ti gir orþ Hróm. ó biþr han
þiggia heimboþ sitt, ó koma á sin fund. þetta boþ

þáþi Hróm. á qma t fundr v h. Greipr fagnr
hönm v, o gir vegtga v tlo móti hönm, o sp. mrgra
luta frá Ol. K. Hróm. s. slíkt er villdi, o gvt K.
gºa vt sín o bbra sína. En hvnig geþiast þér at
Bild o Vola s. Gr. allt læt e þ ósagt s. Hróm. o man
þ seina heyrast. Draum minn hefi e á s. þér Fr. s.
Gr. m dreymdi Ol. K. o þ. o þókti mér á þú hafa
geft hönm gullhringa á báþr hendurn; o þókti mér
á hríngrn vo af eign Hróks svrta mágs m. o þókt.
ist e sjá eptr hríngunm, þ á þr vo bæþi mrg o fagr;
þókti mér K. skeinkja þér mót hríngunm, sva sto a yfir-
höfn, á hún huldi þ allr á milli hvirfils o ilja,
o þr á eptr sá e þ í gömlo rúmi, o hafþr þú þá mil svefn
læti; mér þókti Svanhv. grga á þér safrndi, o búa u þ;
e Dagný hjálpaþi heñi t þ pa strfa, e þá þ skildo v þ;
laut Svanhvít á þér o kysti þ, o tc hnoþa gras fagrt
o batt þ enda u hönd þér o s. þo skaldo e i sleppa, á man
e sleppi e i, síþr rakti hún niþr hnoþá eptr sér o ge i
burt, e þú svafst eptr s á þr. Nú hef e sagt þér draum
minn, e þú mant ráþa vþa m diþiñi. Hróm. svar:
bæþi er þ, á draumurin þykr e i sva mkitgr, enda erto
o m orþin gamall. Satt er þ s. Gr. á e er gamall vþim,
e víst man draumurin eitthvaþ mkja, þ mér féllst
hugr u hríngra, o þ villda e. Fr.! á þú talaþr v þ systr
Ol. Kgs. o mando þra njóta, e Bild o Vola skaldo vast
þ þr e o ótrur sleyrstm o s. K. satt o logt af oþr m m.
Sat nú Hróm. hjá F. sinm no ra stund o eptr þ býst
hañ

þ á burt, gék þá Gr. á veg með hönum
keil aptr findost; f. papist Hróm. ó bt allra vyrta, at
ólet. fátt yf f. ſp ſiñi þá heim kom,

IX Kap.

Ekki lengt eptir þetta, gék Hróm. á fiña þær systr, bbr
hs ggo m. hönum, þær to o v. qmo þra, ó ſp. dyrinda, ē þr
sögþost engin vita. Hróm. m: þ eyrindis qm ē hing:
ar, á ē villdi ega gott v. ypr á ſkopa draum hylli F.
míns, þ ē þenki ypr bæþi lítilátr ó ſpakr. Hún ſ.
Illa fæi mér á synja góþum mönum þr ē v. ta má, oc
slíkt sóm ē i, epa hv. s villdo beiþast? Hróm. ſ. heñi
draumiñ eptir þ ſ. v. it hafþi. Hún m: þ ræþ ē þér,
á þú sért hjá F. þín, ó þr bbr þín m. þér, ó ſkipt:
it ypr ē ert af br. mín, þ ti heldr vj falskam, sm
stunda eptir á nógbra þ, frá mér. Vænt er þ á vra
drengr, ó viña d. ſ. Hróm. ó ſkal ē þ heldr hingat
qma s þr mra af ſkjala, á man á þér mér þ leyft oc
ē i bañ. Ei man þ ſva fljótt vpa ſ. hún, á ē vrni þér
viþrmælis, ó þ hefi ē lengi þeinkt, á v. md einhvn
tíma samtal ega, ó þ dreymdi m. eitt ſiñ, á ē þókt:
ist búa u. þ í eino rúmi; ó vrsto lítt haldiñ, ē þó mælti
þút mín, ē bbr þín bjó ē añ rúm, ó töluþo þr ē i
neitt d. mín. Máské ſva vþi ſ. Hróm. ó dc fingor:
gull ó gaf heñi, ó gék burt ſíþan, ē hún bt ti v. fra.
Litlo eptir þetta qma þr Vole ó B. á tal v. K. ó ſ. hönum
á Hróm. m. bbr ſín hafi gg d. þra systra, eptir
vra ſín, ſ. þr. ó má þ þykja undrlgt ó óhæfinglegt,
á þr fé ē ert á fund, ó af tala, á eiñ kotkrls ſon hafi
gifting hjá Kóngbrn Jómfrúm u. nætr ó daga. K.

m: þetta hefi ec ei fyrr vitat, oc skal sva ei lengi liggja
ef ec má at noro aktast, oc látit m vita nu þetta tilfellr
oc þat fregnt. þr játto þo, oc skildo dalt, i leiduþost þr nú
eptir á allr lundr at sitja um Hróm. nu ec tiggi at finna
Svanhv. oc eitt sinn er Hróm. vr á dali vid þa systr, fo
þr á Kgs fund oc s. hanm, at nú vær i Hróm. qmin
til þra systra. K. bregþr fljótt vid oc kallr m oc biþr þá
taca vapn sin, oc fylgja sér eptir; sno þr þá allir at hbgi
im Svanh. vr þá Dagny at lauga lindrefla þra systra, ec Svanh. vr at máli vid Hróm. þá tóc til orþa þna
Dagnyr, oc s: lít þú upp Jómfr. oc bú þic vid br. þinn oc
hirþ ts. þá sá Dagny mnn fiolda at drífa; hún
rann á skunda til systr sinr, oc s. henni tíþindin at Ol.
K. Br. henr qmi. Svanh. gec at Hróm. oc m: nú má-
tto ec i tefja, þt Br. m. kemr inn litils tíma oc vill
fnga þic. skaltu taca vid quenn-skrúþa vorum, oc mæta
K. vid gjættir, oc bt sængrfót oc hvilovoþr i fngi þér, en
frétti K. at Hróm. skaltu s. at h qmin sé á fund
von, oc sé nú at tala vid m, manoþ þt þá skilja, ec þú
skalt þá hitta F. þinn, oc tac bór þína m þér; síþn tóc
Svanh. ljósgulln stein, oc dró um andlit hs, féc h þá
yfir lit henr þjónosto meyr i quaþdi Hróm. nuhna,
ec hún kysti h oc bt heiln fra oc aptr qma; fo þá Hróm.
i Meyr skrúþn, oc strítapist út m sængrfata baggn á
axlinni, oc qm þá K. á móti stúlko þari, oc sp. tíþinda,
oc hvort at Hróm. sé þr eþa ei? Hún s. at sva muni
vra at þau mælist vid Svanh. oc h. K. sp: hvr ec þau
nú? stúlkn s: i nátt hbgi henr vr h nú fistutto,
oc má ec ei tefja vrk, at hmma fremr. Far þú s. K. oc
vinn

vin̄ þs̄ þér vr skipt; gec þá stúlku sin veg. þan̄ s̄ heni
vr s:lagðr. ē K. reið ð pot dyra Jómfrúna, ō vo þá allar
dyrlokaðr. K. s. mn upp at brjóta, ē Dagný léd frá
lokr, ō qv. Hróm. þr dvalt hafa hjá systr s. ō hér hygg
ē hē vra þó felast kuni, ō megt þér vndtga leita láta
eptir hann. K. ggr nú ū herbergin ō s. Svanh. hún fag:
nr K. vl, ō bauð ð vdslo, ē K. neitaði, ō bt hna láta
Hróm. í frami. Svanh. m: hvt vill Kgurin̄ leita
eptir Hróm. þr s̄ at h. er hs betsti vin, ō hefi ē han:
om hér þ vi tekt, at mér vyrðist h efla ō styrkja yð:
armakt ō rci, ē nú man h bráðtga á braud snúin̄
frá yðr, at þér misgrunt h ū þá ladi er h enei vald:
oraf, ō vaei þér heiðr haeri, at láta heingja þá lyg:
ara, s̄ h hafa ū yðr rógbort, ē ec þó hinr mesto
raggeirdr, nema at fremja galdra ō fjölkingi
s̄ engin̄ er dáð né drengskapr í. K. m: f. mēr
gmts satt man, at Hróm. fipli þc; ō þ held ē þ lik:
tgast, at þú haldr svri hs. Svanh. m: man sto eci
þ, at hvorki þú sjálfr, eðr nocor an̄r þin̄a mna þoþi
at fra í haug Þráins nema Hróm. ein. K. m:
þr af mektast h, ō gyrnist at brúka þc eptir lysti:
semi sin̄i, at h leynr m þo, ō hér s. skal ē láta festa
h á gálga, ō strax máttu mér h í hendr selja. Svan:
hv. s. látt þér ðca h sjálfr, ē hefi eci han̄ at fram:
vísa, ō ec yðr heimil hús vo ð rn sökunr. K. skipr
mn sinn at leita vndtga, ō sva gjo þo þr, ō fundo eci
at heldr. K. skipr nú at brjóta upp stoan hyrðslr,
ō leita eptir Hróm. ē h fanst eci. þá reiðdist Ol.
K. ō sló Svanhv. sva stot andlids blak, at blóð féll

of h^ra o m: haf þetta f. Hróm. þin arma dubba, o skaltu jafn^n hafa reiþi mína. Svanhv. m: allt of þ o ei a siþ^n skal e þá Hróm. v v^ra o bezt una, e þ^r á móti at leggja a vin^t þin^t Vole o Bildr v^t þi hengþ^t. K. m: lít man e akta orþ þin, o man e ráþa þ^t e vil, e Hróm. hefr þú vist und^n gm^t, oc skal þér þ e^ci duga, a g^oa m f^on spurþ^r a tali ykk-ar Hróm. þ^r at g^oir þú f^osmán dign þini, a legg-ja lag þitt v slett^n Búra son. Svanh. m: þ^r er raun s hún hrökkr, o höndl^t þér ei Hróm. at heldr, e þ^r miss^t þér hins vaskasta m^ns, er þér lát^t h burt flæmast sva óhofþingtga. Ol. K. m: þ v t e f. vist a þú hefr Hróm. und^n gm^t, o skal þér slikt duga a hylla h t skama m þér? þar er raun s á skérst, s. Svanh. v^t þr þá K. af^r reiþr, oc snýr út af h^erb^ergino, o biþr m sína a skygnast eptir Hróm. e h f^nst hv^ergi, snýr þá K. t Bæ^r heim aptr o ádelr þá Bild o Vola, a þr hafi s á st^t log^t, e þr s. s satt sagt hafa, o t bevising^r hafi þ^æ Jómfrúr m kendt h^t sama, v^r þa nú K. þetta sva a h^a o ub^ta.

Nú er a s. frá stúlkum, s út b^r hvilo voþ^n^r, a hún skipti skjótt klæþ^m, o gé a sína þá ss. Greips, o b^t þá fylgja sér, e s þr gmo a skógin, snýr þá Hróm. út alv^oum, o s. þm a sína Föþr sín, o þ g^oþo þeir. Gr. fagn^r þm öll^m, o b^t þá þ^r a dveljast man villdo; e þ á mill^m s þr þ^r dvöldo, f^o Hróm. opt a sína vinkonr sínar, o t^co þ^æ han^m jafn^n v^t, o létu ei á sér festa reiþi Ol. Köngs.

XI Kap.

Nú

Nú víkr Söguñi austr til Svíþjóþr, á þr Ingar 113
Hálfdánr samndraga ógriñi hers ó senda xij sína
bestu sveina til Ol. K. mz þau eyrindi, á þr bjóþa hm
til bardaga ó mótstöþu sér á mæta v Vænis Vatn ó skal
sú orrusta haldast á hrþa Ísi, því þá skuld á Ol. K.
hefr á þr fyrr gört ágáng á rí i þra þm á saklauso ó
rænt þr hertugi. Sendim Kóngna qmo eiñ dag di
Ol. K. ó ggo í höllina ó quöddo h, þá er h sat yfir borþr
um. K. ó quepjo þra ó spr. hvi ir v eo? ē þr sögþost se-
ndir frá frægm Kgm í Svíþjóþ því eyrindis á þr boþa
yþr til bardaga s. þr, ó skal yþr ó þra samfundr vþa á
vatnino Vænis þr á ísnm; ē ef þú þorir eigi, þá s. þr yþr
nþska steingeit s hafir hon ē engn mg. K. reiþd-
ist þo, ē lét þó eigi á gera, á leita á sendimina. Hañ
m: þaman ē á qma, þó á orka sé eigi öll í honm, héldo
sva sendim aptr til baka; ē Ol. K. lætr samn blása
sino liþi, vndir þá ss. Gr. ó þykir nú stórt skrþi orþ, á
Hróm. vra burt mz brrm sinm; dreif þá á Ol. K.
liþs því til vr, s. þá K. mm sinm, á því orrusta skuli
um miðsvetrr bil haldast á Vænis Ísi. Nú frétt-
ir Hróm. á Ol. K. er stefnt til bardaga, h fr eptir
venjo siñi á fiña Svanh. hún fagnr hanm vel, ó býr
til vtslo heimugtga, ó biþr Hróm. þiggia; h segist
sva gera mdi; h spr. mrgra luta af Ol. K. hún s. á
h sé nú í liþs samndrætti, ó haldi snr til burt til br-
daga á móti þm Svím, eþa, s. hún, ætlr þú á fylg-
ia Br. mínm í þa frd. Ogi ola vtē þ, s. Hróm. ē
ómkitgt en á sitia á gi o þalans f. góþa mn na gran-

ar þra giæða sötʳ fa sina. Enga bón neñi ē at frambᵈa
f. K. s. hún, at þú mátt sjálfráþr vʳa. Veler þ s. Hróm.
þó at þr Bildr o Vole prófi sina frægþ o hreysti
einosini o vti Ki hollusto i þ s hʳ meirst áliggr núna
hryggʳ m þ s. hún, þó þr mætto neyða hʳ da sina. Ekki
soga ē meira, at ef þú, eþr bbr þinʳ biþa kaldt af þm
bʳdaga, þ menn ris hugr uþ laungᵐ, ē þó ef at Br. m.
vʳ þr ofr liþa bʳiñ, þá kañ sæmd vʳi at vʳþa at ósama.
Hróm. brosti at, o gec at dreca, o eptʳ drycionа reiþ þr
heim aþtr t F. sins

XII Kap.

Eptʳ þetta, þegʳ sendim Sira Kga qmo heim aþtr
o s. slikt er skeþ hafþi, héldo þr Hálfdánʳ Kgʳ af
stʳ m miñ fjölda skipa o mᵃ, þr snúa skipᵐ sinᵐ vestr
or m lᵈi, þʳ t þr qma at Vænʳ, þʳ gⁿga þr a lᵈ, oc
o hᵗ hⁿdfengasta; m þm vʳ Helgi hiñ Frækni, þ
hafþi hin betsto hʳklæþi, o svþ þ er Hraungu. bᵒit
hafþi; Frillo átti Helgi sēr s Kára ht, hún vʳ fjöl-
kuñug o hamfʳar gipja, hún fló opdast i álptar
ham, o stundᵐ dreka, o stundᵐ vʳ hún qvendi eþr
kʳl, stundᵐ hjᵒtr eþr hind, o vʳ Helga hᵗ meirsta
traust at hañi, hvʳjo s vʳ at fæða, fylgþi hún hᵐ jafn-
an, þá t t noc urra stórræþa fyraþist. Nú er at
greina frá Ol. K. at þ heldr m kʳ sin af stʳ, o hafþi
þá Bild og Vola m sér, stóþ nú allt hs traust á
þeim bāþᵐ, láta þr mid af sér, o heida Kgi sina
full-

fulltingi. Svá vr vetrr lag, at ec i hafþi fna drift
eggt lng frost mt birt vindm. K. greipdist ut i
skóg o mr kr, þr tl hqm at Væns, vo þr hr skjöld þrra 119
Svía þrfl, beiþ þá ec i lengi, þr tl at höfst mt þrm
brdagi, o hin snrpasta orrusta. Svír vo ákafa
fullr o illr viþr eignr; þr ggo i liþ Ol. K. oc
britjuþo niþr liþ hs. s gras á jörþo, Ol. K. oc
á móti þrm Svíy mt meirsta drengskap; h sótti
leggr á báþr hendr o vr hin öruggasti. Helgi
Frækni vr Opdviti þra Svía, e Bildr o U. þra Nop
ma, snri þá mr fallino á Ol. K. svá h tc at tvílaū
sigor sæld sína, þ þá tc at fæca liþ hs, svá hóþum
gegndi, lá þá þrm Nopmy vt at flýja. Ol. K. bt m ei
uppgefast, drógst svá undn at flóttany yrþi fram-
gvæmt, leiþ svá af dagurin e nóttin tc v, vr þá hald-
it uppi friþr skyldi, lét þá K. kna liþ sitt, hafþi þá
fallt tæþr friþjúngr af Nopmy, sendi þá Ol. K. eptr
liþi heim tl sín. Anr dag tc st aptr hin snrpasta
orrusta, féllo þá mr gt af hvo; my f s svá fyrny gegndi.
Helgi sókti betst fram, o stóþ engin v hy, h drapbæþi
mo hesta, o alla fylking fo h i gegny. Þetta sier
Ol. K. o riþr hrþt fram, o biþr m ei undn leita. Þat
heyrþi Bildr o snýr i móti Helga, o höggr tl hs af
öllo megni. Helgi brá fl skyldiny, e svþt sesdist i,
þ sá Helgi, o snarr svá hrþt skjöldin, at Bild vrþ
laust svþt; h blés þá vindi mót Helga, svá hy
répi tl falls o misti vopna, h sier hvr lá ein eykar
kylfa, hna þrifr Helgi, o reinr hna i höft at Bild,

sva hann sinn mola pist i ptra; Helgi lamdi hann all:
ann i sundr, en á mann þetta skeþi, áttust þeir við Ol. K.
og annar K. fra Svia; Ol. K. bar eitt hit bezta svþ og her:
klæþi, hann höggr þat Hálfdáns, en hann brá við skyldi, oc
klofnar i tvi i tvend. Þá hjó Hálfdán til Ol. K. og stem:
ndi á hjálminn. Þat sá Ol. K. og snyri við hestinum, oc
gm högg á hestinn fyrir framan bogana og þar i sundr um
þvert. Olafr K. stóð af baki fyrr en gat fallit, og gm
standandi niþr, og hjó á öxlina á Hálfdáni K. oc
sneiþ ofan hit þar blaþit og sipuna, fylgdi þar með höndin,
féll þá Hálfdán K. var þá Ol. K. mit móþr, en litt
sár, sier hann þá fall manna sinna, er Helgi og Hálfdán
mdi fallinn vera. til þá Ol. K. at synast óvis sigorinn,
þar sem at báþir voro fallnir Bildr og Vole.

XIIJ Kap.

Nú er at segja frá sendimönnum Ol. K. at hann kemr heim,
og heimamenn lít saman, og s. Ol. K. næþi yfir unnin; hann var þar
lit til lips, og fær ccc manna, þetta fregnar Svanh. hún
lætr taka jo far skjóta, og sóþla sér og fara þaþ hit snar:
asta á fund Hróm. þeir feþgar fagna heni með meir:
sto bliþo, og quáþo stórar nýungar við bera, at slikir gest:
ir vitiuþo sina hýbýla, og sögþo at byrgja mætti
þolla og brúa til foror. Gr. bóndi bat hana þar dvelja
og hjá sér at þyggja þat villdi. Svanh. s. þakka bónda
fyrir bezsto sæmdar boþ, og segist leyndar mál við Hróm.
eiga, Vel er þat s. Gr. og man hann skyldr fremr oþrum,
yþr at vera. Hróm. og Svanh. ggo þá báþir á einmæli.
Hún m: þat eyrindis gm ek nú at sina þik, at mér er
sagt at Br. m. sé næþi á flótta rekin, en margt af hans
fallit

fall lipt hs, villda ê nú at þú f. min̄ vinskap, adstoþ
veitts Ol. K. br. m. Ofús er ê Ol. K. liþ at veita, þó
ê gjæti; s. Hróm. f. þá skuld sérdeilistga at h úd=
hellti blóþi þíno m̄ keipdr fullri hendi, min vegna,
ó er þ réttvíst at h nú njódit þ. Svanh. m: fyrst sva
vi at ê ádstoþ órkumslit m̄ vilia f. þinr saks, þá
mando f. mínr d. lögr. lifshiña. Hróm. m: jafnr
fýnt þt Jómfrú! yþr géþgiæþsko; ēv drengr okkar
hrþlyndi. Svanh. gé þá at Hróm. ó laghi hendr ū
háls hm, ó m: ei i mando þi orþ mæla af alvöro,
heldr i gamni. Já, s. Hróm. f. alvo, þ f. fulla
alvo þústraþi Ol. K. þ, ó kallaþi þ dubbo, ó fs ei
illa þó at hm, eþr hs góþo gorm, blæþi or skrokkm likt
ē yþr, or ásjóno, ó seppa minn Hrók d. fulls. Svanh.
m. ó heldt ê hönd m ū háls hs: dæþo nú ei at gegna
mér, þ er ê d. þin mæli. Sva skalv ra, s. Hróm. ó þó
ê vissi, at ê mundi ei lifs aptr qma, þá vil ê gi rn rn, yþ=
arvegna, Ol. K. liþ v ta slikt s ê má; h laut at
Svanh. ó min̄ tist v h na. Nú g oþ þú v, s. hún, ó er
eiñ skjöldr, er ê hefi hugt at gefa þér, ó þygg h nú,
timan þér no ot duga, kuñ þú v Helga Frækna
at b jast, ó lát h ei þér frá hendi losna. Hróm.
m: hefr þú heyrt at Helgi Frækni sé i þ m b r daga?
Já, s. hún. Þá er ovísýnt ū sigr, s. Hróm. þá t er=
hin meinsta kémpa. Lifs man m v aptr sjást, s.
hún, ó t nú v sokka b n di míno, ó vef ū úlfliþ
þin, n æ þú höggr d. Helga, ó mano þér fá högg
misdakast. Hróm. þa aþi heñi, ó b t h na orþlofs
at fra. Hún m: f r þú m na lukko samastr, ó q m
heill eins aptr; skildo þau sva dat, f s þaþist Svanh.

heim aptr m̄ stærsto vyrþing af Gr. bónda, og son
hs. En̄ Hróm. bióf sp sina austr til Vænrs; þr btr
sp. hā, hvt h vilji þr fylgi h? Han s. nei, þ ei vil
ē á þt hljót flis f. minr sak. Það skal aldrei vra, s.
þr, á þú ein̄ útdrag til strips, ē v sitim heima eptir,
eþa þú fallr, ē v eptir lifm. Hróm. m: Forlögm vr þr
fresstat, ē f. þau ei gmist. Eptir þetta til a þr btr
á búa f sp sina m̄ Hróm. snúa þr þá allr austr til
Vænrs, vr þá Ol. K. á meirsto fluin̄, s fyrr segir.

XIV Kap.

Hróm. lætr setia tiald sitt hino megin vatn=
sins, og léd vra hrauks tiald; þetta vr á álipnm degi,
h leggr s til svefns, og lætr illa í svefni; á morgni va=
knr h, og blæs mæþitga; þr btr sp. h eptir draumm
sinm, ē h qst engm s. og man ē ei út fra á þm degi,
s. h, þótt aprl fri. Þeir btr s. þá skulm v samt fra
erō þ mri skōm, á sitia hér í tjaldi vo, þegr aprl v
egast, ē þ. þó vér föllm m̄ góþm orþstyr. Hróm.
m: þt manot ráþa vra, ē hefi sjálfr min ráþ;
vr þr nú Hróm. eptir, ē þr btr hs ríþa til ma Ol.
K. og sækja bæþi vel og lengi hr þt fram, fella þr þá
mrgn mn, sva undrm gegndi, vr þ þá mrgr maþr
klofin̄ á endilanngo, og mrgr fótlestr og krdar
höggvin̄, ásamt höfudlaus, mátti þá vaþa bæþi
hesta og ma bloþ s vatn vri, héldo þr þm ákafa og
fram̄sókn til mids aptns, þá dró upp þykkni í
lopt, sva á skuggaþi, þr lito þá í lopt upp, og sáo
stóra álft fljúga yfr sér, hún blés sva str kom
anda á þm btrm, sva þá til á krimpa v af hita,
og

ofundm af kulda; þi álfr hafþi svaſto a vængi,
a þr náþo yfr. Með þeta breiþa þr þr viþa á þa vega mæ=
lo, ofundm saung þi fugl sva fagurt, at m gáþo ei
danþa sins o stóþo s at skemtun v' i áfrm, o h' beſta
glepi spil. Við þetta v'þa þr bbr v'ir at Helgi
Frækni höggr niþr liþ Ol. K. þr riþa fram hvo s
beſt gétr, o höggva o leggja þá s f. v'þa; þetta sá
Helgi, o riþr á móti þm m meinsta kappi, dró
þá yfr skuggn o dymo á sóluni m fæd'm o yndistg=
om Svana lád'm, sva alla furþaþi, bæþi Nǫþm oc
Svía; fyn' Gr. fylgþoſt all' a i einm floci, o gafo sic
minſt at álfdr raustini, e hún lét sva fagort, at
m'n féllst u v'k sin; Miþt i þari saunglyſt kémr
Helgi at þm bbr'm o höggr t Haka o klyfr tn at
endilaungo; þá hitti h Gand, af hm sneiþ h hönd
o siþuna; þrept' v'þ Haukr f. hm, e Helgi vógh, oc
kaſtaþi hm i valin; þá draþ h Þróſt, þá Helga oc
Loga, þá klauf h Héþin, o siþ'ſt allra þra hjó tn
Angantýr t b'na, v'o þá falln' all' bbr Hróm.
o hǫſþo enga v'n veitt Helga eþr móþstóþo, o er
fróþra m' sögn, at alfdr saunguriñ mani h glap=
id þá; eþt' þetta slotaþi sv'a ládunm, o dró burd
þykkn o dymuna sv'iſt þá m' fall at Ol. K. oc
v'aþi þ t qvölds, o lauk sva b'dagan'm á samd
degin'm, lét þá Ol. K. binda sár m'a sina, þ' m'g'
v'o sár', hafþi þá sva fallt liþ hs, at eþt' v' ekki
nema hálft an hundraþ, þókdi hm e s oþd', Illa
fyn' sér á h'o faſt, v' þ' h't n' fluin-

XV Kap.

Þetta sama qvöld qm sendim̄ Ol. K. m lið þ
er h. hafþi d qvapt v r þ þá Ol. K. þ m fegin̄ o þókt sig
nú allra meina bættr, e þó h r maþi h meinst þá Bild
o Vola. Nú qmo Hróm. frétt r, a þr bbr hs v æ o
fallnr f. Helga, h qv t s sva grunt heffþi a fara
mdi, e qv t h hin̄ meinsta kappa o hreysti man̄
Um mo gunin̄ bjóst Hróm. snemma d orrusto, o d c n
vopn sín. K. Ol. vt þá e i af Hróm. a segia, þ
h hafþi tjald t hinomegin̄ Væn r s, o þó af sínis. Ol.
K. lét d orrusto blása, þurþaþi þá Svía, a K. skyldi
sva m r gt lið e þá ept r h a, drón þr út sva sitt lið
m lúþra blæstri o vopna braki, d c nú d hin̄ h r þ
asti b r dagi, sva s fyrri, d c sva a snúast m n fall t a
Ol. K. þ Halfdán o Helgi feldo alla þá s f. urþo,
o stóþst engin̄ v þm af No þ m m. Hróm. v þr þa
vís o c t c r h þá til a bridja stór m, bæþi a höggva oc
leggia, hrukko þá all r und n s gáþo f o þ t sér, o vildo
flýja, e Fyr r sjón r m Svía báþo ei uppgéfast, sýndist
þá fleyrst m a sýna dáð o drengskap, ept r þ s hvorr
v r m d. Nú kémr Hróm. þ n a s þr bbr hs höfþo
fall t dagin̄ áþr í Valin̄, h brá sér litt v, o m: þ man
líkast a e leiti ept r y r hefndar, sva s Helgi ept r
Hraungviþ, litast h nú u a finna h, o loksins sér,
h a Helgi er skamt á burt; h renn r á skunda a
móts v h; er Helgi sér h, s. h: hér erdo nú qmin̄,
s gafst Hraungv. f o þ m högg t m kylfun̄i, u d n und-
ir

irvrgn, svaþ hefr eci vaknt síþn, hefi e lítit hef:
nths á bbrm þínm, jafnvl þó þú létr grapa sár min
Hróm. m: mogm hefr betr fart e þér, o manto illa
ubun hljóða. Heit min vrþ e at efna, s. Helgi.
hvts óþro leiþ, o mátto vyrþa á þin veg, s þú villt,
ecihræþist e þc, þó at þú hafr sókt Mistiltein i
haug þráins, oc nu mátto grga ef þú villt hefna
Fr. þína. Hróm. m: þú mant litt at fæ f. þá sök,
at þú hefr mt fr þeis sva þúngt o breiþt sverþ, at þú knt
þeci at valda, o f. þ vte lja þér Mistiltein se rmlo
lettri. Helgi m: eci þrftto at frýja mér um burþaleysi
þim þo sama vopni hel sló e alla þína bbr, o vr þþ al-
blóþugt at hjöltm. I þo sama bili sló yfr dymo o myrk
ri o sætm svra hljóþm, f þá s fyrr, at mn gáþo sin eci, s
skyldi; e Hróm. gaf sc eci at þo; þá tc álfdin at vrþa
heldr mn vón, o settist niþr nœri þm, e stundm flaug
hún skamt i lopti, f. ofn höfuþ ma. Nú to þir He-
lgi o Hróm. at brjast m hinm meirsta ákafa, o var
eigi gamn at hofa á þrra vskipti, vo þr báþr jafn
vopnfimr o hrþfengr; þá vrþ Helga litt á hönd Hr.
h m: illa manto vuna kuldn, þá þú hefr fo a brnd kiæ-
ofto þinr tekt m þér at skilnaþi, o er þþ þ at þaa, e
eci þini hreysti, þó at þú vrþr hvoki sár né móþr, o
er þþ sanfrþugt, at þú trúr á hna. Við þetta reiþdist
Hróm. o höggr at Helga o i skjöldinn, o klýfr hnn.
þesso veldr trú þín á so abrndino, s. Helgi, o ha eci
allr sliko at hrósa. Þá sleit Hróm. brnd at af hendi sér,

nipr.
ó kastapi, Helgi hjó t. Hróm. ó stemndi á öxlina,
Hróm. brá sér litt undn á hlipina, ó gat ei svrpt nam
at hna, þó fé Hróm. sár á læid. Hróm. villdi þá
aptr höggva t. Helga, ē h br f. skjöldin, ó rendi af
hm fjórþaprdin ó gm v kálfn, ó nam af utn fódan
vöpva. Þá hjó Helgi t. Hróm. ó stemndi á hjálm=
in. Hróm. ljóp í lopt upp aptr á bak, vrþ þá Alftin
f. hm, h hrósla pist yfr hna, ē Helgi sókti á eptir,
Alftin flaug upp líka ó vrþ f. svrþino ó t þ í sundur í
henni læleggin, datt hún þá í kono líki dauð nipr.
Þá m. Hróm: nipingr ertu Helgi í fleyro ē eino,
fyrst á launa illa lækning þina v m, ó sipn á fjör=
flettu frg kono þina. Engin em ē nipingr f. græp=
slo þina, s. Helgi, heldr sýndi ē æro í loforþi v Fr.
mīn, hvn ē elskapi meir ē líf mitt; ēþ s vinkono
mina hendti, man hún mér folláta, þá v finumst
friþsamtga í Valhöll, ó gyldti eino hv h vr, s lauk
upp f. henni; ē ē man gmat henni svrtga. Þá ljóp H.
á Hróm. ó hjó svá dipt á hm, á Hróm. gopi ei betr ē
v iast m skyldinm pr t. á Hróm. héldt eptr tómm mu=
ndriþnum, ó lidlm pr di þrm. Þá s. Helgi: nú er ec
búin á höggva Fulltrúa þin hin ann, ó sierþo nú
betst, hv h dugr. Hróm. gleimdi þá orþm Svanhv.
ó fleygþi nipr þ s h héldt epdr af skyldinm, ó högg=
ur af reiþi mót Helga, ē h vr þist ágjæta v, ó gé
sva lengi þra á milli, ó þókti fleynstm s eldingar
flýgi af svrþm þra. Eitt sin hjó Helgi t. Hróm. oc
stemndi í andlit hs. Hróm. veik sér á hop aptr á bak,
ē svrþt gat snot á Hróm. hold á bringunni, ó sva ljóp
þat

þa sem allr quiþinn, oc risti hann á Istro oc sva á kaf ofan i
völlinn upp at höndum. Helgi m: nú er auþna min
úti oc endup, at ec misti hin. Helga var þá ofljótt at fá
lopt sverþ or jörþunni, en þa fá Hróm. oc brá Mistilteini i
lopt upp á Háls Helga, sva i eino aftók höfuþit,
fell sva Helgi, einn hinn ágjætasti oc fræknasti manna, er
verit hefr, oc er hans víþa getit i öþrum sögum, þótti nú Svium
stormissir at hánum vera. I viþreign þra Hróm. oc
Helga, hafþi Hr. eitt sinn höggvit af hjálmbarþit He-
lga, oc hafþo brotnat mörg skörþ þá i eggina á Mistil-
teini. Eptir dauþa Helga, tóc Hróm. at höggva með
ákaftgri framgaungo þá Svía; suma klauf hann at
endilaungo; af sumum hjó hann hendr eþa fætr, sumum
höfuþ, suma sundr i miþjo; hann helt ló bæþi menn oc hesta,
oc valkösturinn var þá hánum i miþti, oc báþar sinar albloþugar
hendr bar hann at öxlum, gecc sva því hverþa orrusta til nætor.
Ol. K. hafþi barist með bezta drengskap, oc allt liþ
hans þann daginn, þá var mörgo af þeim fallit, lauk sva deginum,
en dyma nædurinnar tóc við, snero þá allir til herbúþa sina, oc
tóco náþir, en þeir sæþo léto binda um sár sin. Hróm.
snyr þá til tjalds sins yfir um vatnit; hann gengr á Isinn oc
ætlar heim, sjer hann mann einn standa á Isnum, oc er at rista
rúnir á isinn, sva at allr var isinn sem ein skrifuþ bók; þessa
ei Hróm. at rúnirnar voro fyrir fótum hans; hann þykist kenna þar
Vola kompán sinn, með stálsproda i hendi sér, með hvi=
ium hann risti rúnirnar. Hróm. leypr þegar at Vola, en hann
blæs sva hart at Hróm. at Mistiltein hraut langar
veg or hendi hans, oc því lopti, sva lengi saung i þvi.

þat br t: á þr s. þ qm niþr, vr þk. þ ft rifo sprunga,
á Isnu, þ hitti á rifuna, o fell sva t botns; vatn vr lx
faþma djúpt; Vole hló o m: nú erto feigr þú hinn
fntro o queña skratti! á þú mistr svrþ or hendi þér
Ovist er þ, s. Hróm. Vole vill þá höggva t ts m svþi,
e Hróm. gjóþ á Vola, o náþi höndm u háls á Vola,
e ti tc á móti, urþo þá ei lngr svipting; þr t á Hróm
fæþi Vola í lopt upp, o siþn niþr flatn á Isin. þá
m: Hróm: nú litst mer á þú sért feigr engu siþr
e e, o skal þér nú á gagni vrþa lngr rögr o álygi,
líka hefi e lengi hugsat þér kaup f. Hrók min, sm
þú myndi svþu saklausan af tómri ofundo m. Vole
tc þá á blása veþri á Hróm. e Hróm. hptiþá á hálsi
ts m greipun, þr t á h hengdi Vola m háls kynk-
ingo, o lauk sva Vole æfi sini m aum daupdaga.
Eptr þetta settist Hróm. niþr á Isin, styrþr, sár o
móþr, e myrkr o frost hr kavr mil, þóktist h nú illa
haldin; Vatn vr rifn u þvrt, e quiþr ts ristr, o sjálf-
or sár ok móþr, e þ vrsta þókti hm, á Mistilteinn vr
hm tapaþr; tc h þá á telja sér tölr, o s. v sjálfn s: nú
hefi e feng mg sár, f. orþ Svanh. e hefi mist mína
viij btr, o mitt góþa svrþ fæ e aldrei aptr á mini
æfi, o nú synist vísastr dauþin. Hróm. leggst
nú f. u stund, o tc or h þá t á styrþna o kólna, sk-
reiþist h þá á fót o villdi eitthvaþ t ráþs t a, vrþ
hm þ fyrst, á h hratt in Iðtruni i quiþin, o tók
linda knif sin o stakk f. m oþdin m, h rakti gnor
armbndino o saumaði m þ, siþn vafþi h á sér klæ-
þm, o leggst f. aptr, o vr nú næsta v hnoll, þó var bjart

bjrtheipi ó frostit, s̄ lc á leggja vatn+, lá Hróm.
sva ū stund, á ec ert vr þt á stopr.

XVI Kap.

Litlo epti þetta, vr þr Hróm. vr v þ á tek+ er á hm
ofp. á: gétr þú tal+ v m̄ Hróm. epr ei? Hróm.
m: vrla er þ sva af megi segja, epa hvo er sá er leidr
máls af mér? hm vr s: Hagall er nafn mitt, ó á ē
erindi á fiña þi, ó br þ á setjast uppó dala v m̄,
þei má segja. Hróm. br sc þá á setjast upp, ó leit
íkring ms, sá h þá ein gamln mn ó ij Jómfrúr, ké
ndi h þr systr. Ol. K. Svanh. ó Dagnýo, vr þng+ q̄mē
vagn ó hestr, þæ quepja Hróm. ēh glepst v q̄mo
þna, þæ bipja Hagal á lca Hróm. upp á vag-
niñ, ēh segist l reyna á q̄mast sjálfr, vildi þá
Hróm. uppstnda, ó gat ei. þá m. Hróm. krli
hvm kemr ôrv pi, ó sama hendr m̄ nú. þá fo
þau þriú l, Hagall ó Jómfrúnr, á q̄ma Hróm.
í vagniñ ó gáto vrla, f. þýngsl mts; sípn ókoþau
hm l skógr, í eitt fagurt rjóþr, vr þ þr f. þm̄ lítill
Bær, ó vl ūvendtr, þr kom ein kérling útl þra,
ó hjálpaði Hróm. or vagni l. kvílo. vr þá dreg+ af
Hróm. á vrla mátti mæla f. kulda sakr, ó blóþrás;
lco þæ þá á tendra elda ó l búa heita dryi á lífga
há, líka á þvoh ó sauma gvip hs, vr þá krliñ Hag-
all hōn fo nemsti ó ráþugasti í þ á lífga Hróm.
lct h hrapt v á hressast ó hjrna. þá gé Svanh. l

hs o m: nú vr þn vt systr. á skilja vt þi, o hefi e fengt
þér hús o hjúkrún hér á laun; vt fengm þenn mn á
vitja þín, o eins á græþa þi. o man klling hs kuna
á fræþa m̄ á eina o aþra luti, þá hún er fo ni br-
ógþn. Hróm. m: mest þykr mér ū Mistilteinn, á ec
misti h. Svanh. m: fleyra vr þr á nýta ē gott eitt, o
knto á fá þ bætt, ef lengi lifr. Hróm. þakkr hen̄i
f: alln sin̄ storfa, o skiljast þau á sīþn. Svanh. m.
t: Hagals: Nú biþ e þi f. Hróm. á þú o kona þín
goit þ betsta þt gédt t: vt Hróm. sva lengi s̄ h þr f
þ vt, ē e man sjálf láta yor vita, á mér betr kná
þykja á h lifr. Þau quáþo slíkt skyldo t: láta,
er hesso; fr þuþust þa sīþn burt, Svanh. o Dagný, o
er ei gédt ū fr þ þra. Eñ Hróm. tc á hressast, sva
h komst af recjo, þegr hafþi legt hálfn mánuþ,
læknāi klling Hagals s̄ ht Haddýs, o veitti hm
betsta umbúþ á kosti o klæþm, o ollo þi s̄ vt þurfti.
Einosini gm hún á máli vt Hróm. o m: hvn-
ig knto vt þi hér í kotino? vl f. h, o einkis þykir
mér ábóta vnt, nema m̄ vntr Mistiltein. Ec i
erh á soga, s. Haddýs, þi h er í þm stt, s̄ engin̄
hefr hönd á. Hróm. m: hvt s. þú mér af
Ol. K. o sigr sæld hs? Hún m: þ hygg e, ad
an̄t hvot séo þr sættr Hálfdán o h, eþa þr
halda uppi brdagrum t: an̄rs árs, man þ
þ valda á Helgi er fallin̄ Landvnr maþr
Hálf-

Hálfdánr K. Ekki lifr þ aptr, s. Hróm. Hún m:

mer sám Halfdáni, er Blindr heit,
líki, en fleyrstra jafni, að þ s illt er, þ en fárna
róttr ó falskr, þ er heimugtgt Ráþaneyti Hálfdán:
ar K. hefr K. beþt þ að leita upp þann mn, s feldi
Helga, ó heit hm hinm sdæsto gjöfm, liggr þ úti
úþ m fó nefskjofskap, að frétta þ upp hvr þ muni niþ:
or gmin, ó man þ vra þ skjótt vís, þ að þ er bæþi
flægr ó vitr. Þat br d opt á þm tíma s að Hróm
lá í græpslo hjá Haddyfi, að Hagall fód veiþa
ófiski abla; þ gé á Isinn á Vænd eptir vra, ó ablái
jafnv. Eitt quöld qm þ heim, ó dró eptir sér sva
sto a Fliþro, að þ gat ei bo it; krling fagnr hm bliþtga
ó queþr þ fæa sér d madr: Hagall m: þ víst vra, að
nú meina e að e fæi þér hlutr bót, ó þarf ei að tvíla
að þer sú sdæsta skepna, s e hefi noc orn tíma áþr
feng or vatni að draga. Þat er hvod tveggja s. ho,
að fleyri ero nú að eypa, e vri erd; enda kemr nú í
grþ mri veiþi e áþr, ó skal e fra að kokka; dc þá
Hag. sax sitt ó sundraþi m þ fliþruna, e s hann
rifdi hra á quiþinn, vrþ f hm svþ í magnum, þ s
Hróm. misst hafþi; þá hló Haddys ó m: að þ má
gagn vra s á lnd kemr, ó greip svþ ó br þd Hróm.
ó m: kenn þú noc d eþr ei? Já s. Hróm. e kenni v, ó
ætlái e þ ei að e mdi kenna hepn í frá. Nú er s
qm er, s. krling, ó dc v eign þini. Hróm. brosti
ó kysti á hjalt; þá dc þ v svþino ó m: njóti Hag.

betst hrda sina, e þér man þaca vr þugast vra,
veit e nú at e eri góþra mna húsm, nær s e gèd á=
sannast látt, feldo þau sva talit, at krling lét upp
at sjóþa.

XVII Kap.

Nú ro epdr þetta, þegr Hróm. tc at vr þa gróinn
sára sina, sképiþ: krling tc t at fá sva stóra geispa,
at hún qm vrla fram orþi fr þm; hún m: einhvör=
staþr er e nú á orþi, o man þ sannast vra, at slikt me=
gi henda sic; man nú Hálfdán K. vra á tali v
Blind vin sin epdr venjo. Nú vr þr frá þ at s. at
þetta sama qvöld qm Bl. á tal v Hálfd. K. o m:
fréttr ha fræþt m u þ, hvt heidt hafi sá m, er vo Hel=
ga Frækna. K. m: hvt hdr h? Bl. s: Hróm. hdr h,
ættaþr or Noregi. Veitsdo hvr h er nú? s. K. Han
er e á lifi, s. Bl. hjá Hag. krli, hér á skógnm. Þá
skaldo finna h, o láta h ei undn sleppa, s. K. oc
mando m t kalla, at leita hs á mogun. Sva skal
go t vr þa s. Bl. e u moguninn epdr vr Bl. snemma
á fótm, o heimdr XXX ma t sín, o heldr t skógar;
þr qma þegr fyrst byrti. Bl. s. vilja rn sókn up=
pi ha, o leita epdr þm s Helga vegt hafi, því
Hálfd. K. vilji sva vra láta. Hag. s. heimil
skulo hús min hvo; m mni, e þó er skyldast, at e
þm betst leyfi, s frá Hálfd. K. qma, o ec i vil e
vinna þ f. eins mns vináttu, at missa vináttu ycar
Kgs, o skal yþr t reiþo ljós o hvt annt, er v þurft.
Bl. m: vrþi eins raun á reyndinni, s þú lætr á=
heyrast

heyrast, þá er betr tal^t ē e^c i. Hag. biþr þá a^t queik=
ja ljós, o^c lýsa i h^on húsi^m, s̄ dagr byrti e^c i. Haddýs
leyprd^t óns a^t tendra ljós, v^r þ^r Hróm, f^i, hún b^t h^n
fra niþr und^r sopkétilin̄, þg^o þi Hróm. ē hún hvo=
lfdi katlin^m yf^r h o^c risti no^c orf^o n v^s á kétilbotn=
in̄, gé^c síþ^n d^t gést^n a m̄ góþ^n quen̄sk^o úngsskap, oc
bauþ þm̄ leit frami a^t hafa; leitoþo þá m̄ K^s, hv^r s̄
vildo o^c fundo e^c i Hróm. o^c e^c i heldr fundo þr̄ kétil=
in̄ f^i sér; d^c þá Bl. a^t v^r þa brúna þúngr o^c áhyggju=
fullr, snýr h þá i burto, o^c er h v^r qmin̄ áleiþis, m. h
þm^n a sin̄a: vissotga er Hróm. hér á laun; o^c skul^m
v apdr heim snúa o^c leita betr, g^o a þr̄ sva a^t þr̄ snúa
apdr. Þá s. k^r ling v Hróm. nú skaltu f^r a i fót Eld=
abusko min̄^r, o^c skaltu hr^æ a graut d^t matg^o þ^r, fékk
hún h^m þá Mistiltein f^i graut^r þv^o o, o^c m: m̄ þvön=
un̄i má v^r jast ef áliggr. Litlo síþ^r qmo m̄ K^gs,
o^c sögþust vilja betr leita, ē fyrr. Hag. s. þm̄ heim=
ila r^n sókun. leita þr̄ nú lengi, o^c fin̄a e^c i Hróm.
a^t heldr; sáo þr̄ nú Eldabuskuna, a^t hún dró til
Möndulin̄, o^c leit óhýrt d^t K^gs m^n a, snúa þr̄ en̄
á burt m̄ stór^m óþo^c a, o^c er þr̄ v^o o á miþja leiþ qm=
n^s, t^c on Bl. d^t orþa o^c s: m̄il sköm̄ hend^r ō, a^t v get=
um e^c i fund^t Hróm. ē h er þó hjá k^r lingo Hag=
als, o^c er hún h^t meinsta galdra seiþi, o^c skul^m v^t
ē þá d^t hætta, o^c leita i þriþja sin̄; snúa þr̄ þá apdr,
o^c er þr̄ v^o o skam̄t á leiþ apdr qm̄n^s, d^c Haddýs
d^t orþa, o^c m. d^t Hróm. e^c i þjá^r a^t dvila, ē þá qma
þr̄ Bl. o^c m̄ K^s, o^c f^r þú nú a^t reka sam^n kindr o^c ar,
o^c brúka vasbúþ^r kubl á þér, o^c fjárpípo v^t munn

þér, o syng i hem̄i, ē ẽ man gnga d mjalta.
goir Hróm. t̄ggr d smala m̄sko, o dc on lúpn meþ. þetta
fér, o blæs nú samn hjopina s̄ Hag. átti; o s̄ h̄ er gm̄=
in̄ á miþja leiþ, qma þr Ks m̄ o quepja h̄, ē h̄ dcor
seind orþm þra; þr sþ. eptr Hróm. t̄ quepsd þen=
kia, at h̄ mani þr vrit ha nocorn tíma, ē nú ert h̄ vist
áburd. s. h̄, o man heim qmin̄; gnga þr nú d bær=
ins, ē krling d mjalta. Hún m. d. Smala man̄s,
m̄ hám hljóþm: hvaþa sindns vrkun er þetta, s̄ þú
gioir, þin̄ ólucoþopri, at þú brúkr þn̄ bnapn ósiþ, at
styggja skepnr, o venja d ósþekdr, o ef þú leggor
ei þetta af, þá skaltoþá at ken̄a á hopo. Smalinn
þagþi o svrapi engo. Nú leita þr Bl. o hs föro=
naudr, udn bær o in̄an̄, o fin̄a nú ei þ villdo, ē s̄
áþr, sneiþast þr o snúa áleiþis heim aptr; o s̄ þr
eoi þ pláts qmnr, s̄ þr voo vnir aptr at hvrfa, s. Bl:
nú vit ẽ hvt vrit hefr, at Hróm. hefr hám̄ vrit, þm
stóþ m̄ lúþurin̄, o skulm nú leita hs möllm á=
kafa. Snúa þr ē aptr d bær Hagals. Þá m. Hag.
v konosína: nú it hrpna nú skóra at fótm mér, at
þetta ggr sva lengi, at þr Bl. o hs félagr, gáoss
slikr ósþekdr f. litlr sakr, o nú vil ẽ sjálfr gg̃a á
veg á móti þm, ē þú mant sjá d. at vl. d. f. ejst; ggr
nú Hag. á móti þm at grþi út, ē er þr sáu h̄n
vrþ h̄ undrlgr i augm þra, syndist þm þá, at
Flugdrci sækja at þm, doo þr þá at leita aptr d
bca, o snúa heim leiþis, ē Draconin̄ sókti eptir
þm

þm af meirsta kappi, syndist þm þ blása eldi
ór eyðri, villdo þá sum^r bíþa Ks. ẽ sum^r stoþa sér, v^rþ þ
á fleyrstr^m, ẽ leita sér und^r skiolo, v^raþi þi að-
sókn fram á qvöldi, q̄ mest þr sva ū skip^r heim til
Hálfd. Ks. ó sögþo sin̄ hrakning ó eyrindisleysi,
á Hróm. heþþi ẽi fundin̄ orþt, þókti nú Ki þessi
fþ illa t^{c}ist h^{a}, ó hin̄ hæþitgasta, leiþ sva á Vet-
urin̄ á lit^t b^r t^{i} tíþinda

XVIIJ. Kap.

Um v^{o}it, stutto f^{t} sum^r, q̄m Bl. á máli v^{t} Hál-
fdán K. ó s. h^m á s hafi m^rga drauma dreymt
und^rlga á þ^m vetri, ó villdi ẽ. s. h, á þer. Herra! vil-
dot ráþa þá t^{i} gagns ó gam^{n}s. K. s. vilja heyra.
Bl. s: þ dreymdi m fyrst, á mér þókti q̄ma ein̄
st^{o} ó hræþitgr hýþbi^{o}n, h óþ á yþr ó beit yþr mikla
undá brjóst^t. K. s: hing^t kemr an̄^t hv^{o}t Kr eþr
an̄^r kappi, s̄ vekr hérstyrjölþ v m, ẽ þr á eþt^r sættist
h ó ẽ. Bl. m: an̄^{n} draum dreymdi m, s. Bl. á ec
þóktist q̄ma í eitt st^{o}t ó vænt hús, þr sáto m^rg^{r} Fálk-
ar á stöll^m, v^{o} þr all^r m fögr^m fjöþr^m, ẽ sá fálkin̄
s̄ þér attot, h v^r fjaþralaus, ó allr rifin̄ af h^m hamr-
in̄. Kr m: þ v^rþr mill st^{o}mvindr, s̄ hrist^r ó skek-
ur þ h á blæs, v^rþ ẽ þá staþdr n^{æ}ri eldi ó fjúka
þágneist^r n^r á m. Sriþþi draumorin̄ v^r þ, s. Bl.
á ẽ þóktist sjá m^rgt Svín ren̄a hér á sun̄^n, þau rót-
oþo upp allri j^{o}þuni um l^rt^t. Kr m: þ v^rþr fyr^r

þiáfr ókyrrleika ok fólkyni, ásamt f. vr maðo von-
grópa. Þat er minn sá fiórþi draumr, s. Bl. at ek sá
lngn jþr orm skriþa hér á austrn ok inn í höllina, sá beit
yþr Herra bæþi djúpa ok breiþa und á brjóst. Þat
er, s. K. f. einhvoj mstórm höfþingja sem á minn fund
sækir, ok man vilja skopa öll vopn vor, af hvori hs for-
vitni at ek man reiþast. Þá br. s. Bl. at m. dreymdi
at höggormr einn vr svo stór, at hann náþi hér yfirum þvert
lnd. Kr. m: þ. vþr eitt mjk þriþitgt ok blómtgt dr. a
skip, sem hingt sigl. anr staþr á. Sá er hinn fiótti
draumr minn, s. Bl. at ek sá kolsvort fugla gma or nori, þau
höfþo klær ok bjúga vængi, þau flugo burto m. þ., oc
ek vissi ei hvaþ af yþr vrþ, ok þr eþdi sá ek yþr besta
dr. a skip, mra í miþjo kafi í brimi ok sjór æþi gngi,
ok allr herinn yþr stóþ höfotlaus niþri í eino vatni,
siþn þóttist ek staþdr nri bæ Hagals, kom þr út
höggormr, hann vr illúþtgr, hann beit m. d. bra, siþr at hann
höggormr, hann vr illúþtgr, hann beit m. d. bra, siþn át h
alla sem h beit, siþr stóþ h yþr ok m. Kr m: þerþ, sé
lengi hefi ætlat at láta vina, at drepa hjþbjon þann,
sem hjoþm mra hefr opt mein gort, ok er skamt frá
sem hjoþm mra hefr opt mein gort, ok er skamt frá
koti Hag. Enn dreymdi m., s. Bl. at úngr högg-
ormr vr dreginn út or höllinni, ok hngdi svþo hs
siþo, sem Mistiltein htt. Þetta er allt drauma rugl,
s. Kr., þ. Mistilteinn liggr í botninm á Væn., ok þarf
þ. ei þetta at skelfa; eþa erto orþinn sú bleyþa, at þú
hyggr at allt mani teikna brdaga ok blóþs úthelling-
an

ar. Bl. m: fleyri drauma hefr mic ē dreymt, mætti ec
segja. Kr m:, segja skalto, ē ec man ráþa þá ē vil; þat
dreymdi mic s. Bl. mér þókti at slegin vera hringr af rau-
udagulli bezta um hálsinn á yþr, þar eptir vissi ē, á þér
riþot hesti, sem þér gátot ecci nú til leti, oc af því urþot þér sva
móþir oc þreyttir, sva mic furþaþi, oc man vera þúngt at ráþa
þenna drauma; ber þá Bl. fram fleyri drauma, þó at
hér séo ecci ritaþir, oc réþi Hálfd. K. þá alla eptir sinni
vild, en ecci eptir því sem merkto, sva sem siþar gaf raun vitni.
þá s. K: hvat hyggr þú at þvi hinn siþarsti draumr hafi
at þýþa? Blindr s: gamall oc laðr hestr merkir gálga,
en hringr af bezta gulli á hálsi borinn, svivyrþingar
snöro bundit, oc mann mun vera báþir skamma stund lifa. K. m:
sva ræðist draumr sem hann er ráþinn til; oc man sva vera
at ill samvitska á sér jafnan Böþul, skildo þeir sva
talit, at sitt þókti hvorjum þeirra.

XIX Kap.

Nú er at s. frá Hróm. at hann hressist hjá Hagal
karli í koti hans, þar til at hann er gróinn sára sinna, fýsist hann þá at
vitja föþurs sins; oc sem hann sér Hróm. koma, fagnar Gr. honum
af meirsta bliþskap, oc sp. tíþinda. Hróm. s. slík sem
til fallit höfþo, at ss. hans voro fallnir. Gr. s. at nú mano
fram komnir draumar sínir hinir sono i nocrom lut-
om. Hróm. dvelr þá með föþr sínum, þar eptir vor vetrar-
ins; en um vorit lætr Ol. Kr. hervör upp skera, oc blása
til bardaga, oc segist vilja aptr til Sviþjóþar at vinna
Hálfd. K. þetta þókti fleyrstum undarligt, því at

þr Ol. K. o Hálfd. sættost sína á mill^m, ept^r dauþa
Helga o þra bbra, Vola oc Bilds, ē af þm Gr. son^m kuna
t búningr bæþi mill o l^n gr, s^o þetta allt m̄ fá^m frett
om o af spurn^m. Þat v^r eitt sin̄, á Ol. K. v^r á láta
búa h^s sin̄, á h hefr upp ræþo v m̄ sína, o sp. ept^r hv^o t
á þr viti no^c ot t Hróm. o bbra hs, sīþ^n á h hv^r fi burt
heþ^n, s. h.? m̄ hs quáþo lit^t s. þ, o segja á h sieft hafi
hinomegin̄ Væn^s o þr bbr hs, ē ei vifso m̄, s. þr, hv^o t
heldr á h fylgdi yþ^r m^m, eþr þm Svi^m. K. m: sá þá
engin̄ hv^t þr á hôt þoft. Þá sv^r aþi t m̄, o s. þ hygge,
s. h, á Hróm. mani lifa ē nú, o dvelja hjá Gr. ē bbr
hs drap Helgi v Væn^s vatn í vetr, o er sú t geta,
á Hróm. mani h^a vegit Helga. Hv^t man því
valda, s. K. á h kémr e^c i á fund v^o n? Þat man þ
valda, s. þi m̄, á h vill e^c i vitja yþ^r, á h þurfti at
s^o pa lifi sino seinast, þá h slyþi heþ^n s. reiþi yþ^r,
o seiña man þ v^r þa, á h hing^t q̄mi, fyrrē h hefr
hefnt sins v^r sa, s̄ h þóktist sá hjá yþr, s. álygar
Bilds o Vola. K. m: Viljiþ þér láta Hróm. v^r a
yþ^r h^s fylkinga yf^r m^n, eþr ei? ef þér þ viljiþ, þá
skal ept^r h^m senda, o sæmda boþ bjóþa. Men̄ qv.
á þossei v^t vita, hv^o t h villdi sætt^m t^c a, eþr e^c i, þ h
K. biþr þá m̄ fra, oc
hefr þunga lund o þetta. K. biþr þá m̄ fra, oc
sīña Hróm. o b^t a h^m orþ sín, á h byþr h^m all^r þæ
sæmd^r, er h þykist v^t a mega. Nú q̄ma m̄ á
Bæ Hróm. o queþja h t máls, ē h queþst hafa
aññat

anᵗ ráþ stofnt, heldr ē á láta framrdi m̄ tefja s eyr-
indasīna. Þeir hm orþ Ol. K. o sæmdaboþ ks. Hróm.
s. ei ha frit neina sæmdr f þ f. K. hingt t, o sva mani
ē vþa, þó h fini h, hafi K. síþr sot ht sér gálga næ h
hafi sér blygþ á hendr boit, o sín leitaþi í hr bgiom
Svanh. líka kuni ks ráþaneyti lengi á duga, s á séo
þr Bildr o Vole. Sendim̄ quáþo þá dauþa báþa f.
laungo. Hróm. léðst þei vita, o bt þá bra Ol. K. orþ
sín.

XX Kap.

Sendim̄ Ol. ks ríþa nú sva búnr heim aptr, o s. K.
orþ Hróm. K. m: illa foþ, á Hróm. s ei t s þr m̄ o,
þ á óvíst vþr, hvo verfám Hálfd. K. sigr m̄ vot ein-
dæmi. Sendim̄ sögþost halda, á Hróm. m̄di hvgi
frit ha, hvo boþ s fengt hefþi. Ol. K. lætr nú
m̄ búast t burdfþr t Svíarcis, vo þó m̄ m̄it
ófús, þ þr þeinkðo, á síþr m̄di sigurin̄ fást ē áþr.
Nú er á s. frá Svrþ. á hún goir orþ Hróm. o biþr
h qma á sín fund, o tefja ei v á timm skipdi. Hróm.
brá v ht snrasta, o tc hrklæþi sín o reiþskjóta, o qm
á fund Svanhr. Svanh. fagnaþi Hróm. o h hem,
o sþ: hvaþa eyrindi hún vilji, á h údrétti. Hún m:
nú vil ē á þú bogr mér húsaleigo, s ē veitti þér hjá
Hagali krli, á þú frir nú t Svíþjóþr. m̄ br. mín̄ m f.
mín orþ, o skulm v nú bæþi grga á ks fund, o vita
hvoio á h vill góþo t svra. Ganga þau þá bæþi t ks.
K. fagnr þm v, þó best Hróm. o bauþ hm t sætis, ē
Hróm. quaþst ei sæti þurfa f. lúa sakr. K. m: þá
mando vilja þiggia góþr sæmdr o dryio va ei síþr.

or sva m̊it á, á lif ô sæmd tes liggr v, hins ô an-
ars. á góþr kostr er f: hendi, ô gyrnist é ei fremr, ē
þeñⁿ, á Hróm. sé m̄ þo sæmdr, ásamt mörgo
óþro góþo s̄ þʳ á litr. K. bᵗ þá kyrþm sína vʳa
miñuga þrrʳ sáttʳ gi þʳ sína á milli ô Hróm.
Fastnᵗ i þá Hróm. Svanh. þʳ öllm ôvʳandi, ē sá
skilmáli fylgdi, á ti skal lʳ dvᵒn halda ô hª, þeg:
Ol. K. vill ô m̄ þʳ f, ē Hróm. aptr þau ljeni, er
vill ô t: kallʳ, þʳ i rᶜ ino. Settost nú allʳ niþr, oc
tóa á dreᶜa gott miñis öl, ē Brúþkaup skal biþat:
þá Kr ô Hróm. heim aptr q̄ma frá Svím.

XXj Kap.

Strax ū mᵒrguninn, þá dagr vʳ, stóþ Hróm. fyr:
str mª upp, ô heimdᵗ i samⁿ liþᵗ, þ s̄ Ol. Ki til:
heyrþi, ô bᵗ þ búast t: hʳ ferþr, urþo nú m̄ t: ifley:
ralagi, ô bjuggast allfimtga. K. s. á þr skuli fʳa
hljóþlga, Hróm. m: v skulm ríþa nú anⁿ veg,
heldr ē áþr, ô skulm halda sunⁿ á Sviþjóþ, ô q̄m:
om óvʳt, ef ske mætti á sigr fengist. þeir gᵒa s̄
Hróm. t: sagþi; snúa þr þá fʳþ sini suþr fyrir
Kjöl, ô q̄ma í Sviþjóþ á óvörm, breña þr bæi
ū nætr, ē ríþa t: skóga ū daga, sva litᵗ t: spyrst,
þʳ t: eina nótt, á þr q̄mo á Uppsölm, vʳ þá Hálfd.
K. i útiskemo m̄ noᶜra höfþingia, tᶜ þá Hróm.
þ fyrst t: ráþs, á tᶜa fólki sino strandhögg ô

vistr i Utibúrm, eptr venjo tr víkingja; Visso þá eim
tts fyrri ꝺ; e Hálfd. K. vr þr ini f., ꝺc þá mn a þykja
bedri veiþorin. Hálfd. K. kallr ꝺ þra enudi stóþo,
ō sþ: hvi v i þr m s óspekdr syndo sér unatr dim=
a. Hróm. s. nafn sitt, ō þ m a Ol. K. se þar gmin.
Hálfd. heitr á m sína, ō biþr þá vr jafst ō vra ar=
uggr. Þeir Svíar brugþo fljótt v ō lupo ꝺ vopna,
ō gᵒþo skjaldbᵒg f. Ki sinm. vrþ nú þr hin hr þasta
ornusta ō mn fall af Nᵒþmm, ꝺc þá Hróm. a þykja
erfidd, a sigra þá stofom, þo fár vᵉi, þ þr drápo
m stoc am ō steinm, þilim ō þvr trjám ō ôllo þ erfi
vrþ. Þá m. Hálfd. ꝺ Hróm: nú man þer vel
líka a á m snúþr mn fallt, f. þ., a vii bbr þinir
féllo f. ō i fyrra vetr. Hróm. m: ei eru skaþa
þn a fást, þ e i hrósaþi Helgi lengi eptr þ þr
féllo, stórm heiþri. Ol. K. bt þá m sína v duga.
Hróm. f. bauþ alln hávaþa, sva bᵒgrm yrþo
litt v vrir. Vᵒo þá ôll þau tré dc in ō fᵒvᵒuþ s þr
Svír údkôstuþo, dco þá a þrjóta vr jorō skeydi.
dco þá Nᵒþm a hôggva stórm, þr ꝺ a allr vóro fa=
llnr, nema Hálfd. ein. vr þist t þá af stasto
þriþi m betsta drengskaþ, sva engin gm á tin
eino hôggi. F þobili sjá nᵒþm, a m gm hlaup=
andi or bᵒgini ꝺ skemmunr, m náttklæþi Kgsins.
m þi ljóp þá draga s ihle;
þr segja Hróm. e t biþr

hjóp á dyrum, og sá vigsum mikinn, og þóttist menn avis verpa; hann snerast fljótt við og villdi berjast og snyr heim aptur. þetta sér Hróm. og leypr eptir honum og höggr til hans, höggit kom á aptur við þenn skjald hrigginn og sneid ofan lendarnar og þjóinn, svo at þau féllo á jörþina, féll hann þá ólíka; tekr þá Hróm. at sækia í meirsta ákafa at Hálfd. en hvort þat högg sem Hróm. hjó til hans, þat kom flatt á hans klæpi hans, en hann fékk ekki eitt sár. þetta sér Hróm. at svo vill lengi ganga, kastar hann þá Mistilteini, en gripr aptur kylfo sína, og lemr með henni; Hálfd. var þyst við og ágjætlga eina stund, þar til at hann mæþdist, skildi Hróm. ei fyrr við hann en hann hafþi lamit í sundr í honum öll beinin, lauk svo Hálfd. æfi sinni með stóri hreysti. Hróm. sá hann þeirra frægnasta manna verit hafa, og óvinir tignar, hefþi hann í rúmri hans fylkingo staþit.

XXII Kap.

Eptir þat at Hálfd. var dauþr, tekr aptr hann af reiþoni í hvorri hann verit hafþi, og varda honum Konungtga umbúþ, og settost niþr at taka hressing, var þá vaknat þeim liþi sem í borginni var, fengo þeir þá at vita, at Konungr var fallinn, urþo þá svir ráþalaus, sem verdr er þá at dauþr er jafnan höfuþlaus her; gengo þeir þá Hróm. og menn hans í borgina, og ræntu þeim gripum, og gjörþo ei fleira lutum er þeir vildo, og höfþo mestar mætr á, en menn gáfo þeir friþ og frelsi; tekr þeir þarr ofr gnægþ fjár at fran skjóta sína, og halda svo heim aptr í Hálogaland með heiþri og virþingo

o sjálfsögþn sigri; settiast nú m ū kyrd; þc. var þá
Ol. K. at draga at saung, o efna at vtflo, lætr h. þá
samnkalla múga o mgmi, bændr o höfþingia,
o hvojo nafni s nefndr vo; lét þá Hróm. sækja
Gr. F. sin, o alla sína náunga o vini; lét þá Svn
hvít s. Hróm. at láta sækja Hagal o Haddýsi,
vr þá sendt eptr þm, vr þ jafnsnt at þangmo, haf-
þi Hróm. látt hndtc a Blind, o m sér flytja, nat h.
heim frá þapist or Svíþjóþ; vr þ at málalyktum
eptr vilja Hagals o kono hs, at Bl. vr festr á gálg-
a, o lét þr líf sitt, eptr vþugleikm, o drauma ūróþi;
vr þ at mæltci: at eci skyldi drauma heill meþ
heima m, o fo sva m Hálfd. o Bl. at Ki vr þenkt;
ē Bl. hneppþi, lyktr sva hér frá hm at segja, ē hs
rétta nafn vr, at h ht Banisþ, ē Blindr vr h kall-
aþr fi þá skuld, at h vr þ blindaþr af Ki m út-
þýþingo drauma sīna, sva o líka m offsjónm
o brögþm fra Hagals o Haddýsr; er hér nú
frá at víkja o t hins er frá vr hf ft, at m settust
t dryio o vyrþugtgr vtflo, m hvskyns gleþi
o vralldr skémton, vo þr þau Hagall o Haþd. i
stæsto vyrþingo; skipti Ol. K. ann bec o Hróm.
næst hm, o sva þr helsto höfþingir, ē hin anan
sat Gr. o Hagall o sva vinr Greips hm á samt;
allr Frúr o yngismeyr sáto á stólm, s gylldr
oc

o systrar v°o; ē i miþri v°ðsloni qvaþdi Hróm.
ser hljóþs, o bt Ol. K. ā staþfesta giþtomál sitt v̄
Svanh. m̄ fullkomno Jáyrþi o hrdsólm. Stóþ þá
Ol. K. upp, o hndsalti Ektamál o leyfi tl hrda Hróm.
t systr sinr Svanh. eptl lndsins venjo o lögm. K. gaf
Hróm. hálfn pr t sins ris, ē Greipi F. hs gaf han̄
Hersls nafn o léni. Hróm. gaf Hagali krli
o kono hs Umsjónr ráþ nágvæmasto ráþagoþr, i þl s̄
meirst þurfti, o vit sitt egt boþ sitja þan af, sva
lengi s̄ lifþo. Stóþ sva þi v°ðsla m̄ stasta sóma, oc
endti m̄ friþi o góþm rótgheitm, o v°o allr útleyst-
ir m̄ virþing o góþm gjöfm; tl ost bráþst m̄ Hróm.
o Svanh. góþr ástr, ólo þau bæþi syni o dætr (*) o
er hér þra nöfn ei ritoþ, sýnist sva s̄ ā þau sum
mani i brnæsko dát ha, ē af summ qmo n̄uil n̄ui
s̄ i öþrm Sögm frá skýrt. Lúkm ve sva þi Sögo
af Hróm. Greipssyni. Hafi sá góþa þökk
s̄ las, ē heiþr s̄ hlýþdo, ē h er skrifaþi lof o vin-
fengi góþra ma; ē allr samegintga dímntga
o eilífa gleþi fyrir utan enda.

(*) þeirra Synir Bjǒrnólfr oc Hróálfr